Περιοδος 2η,
Νο 96
Σεπτέμβρης 2000
40 σεντ

εργατική δημοκρατία

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Στις άλλες σελίδες

Απο το Σηάτλ στη Πράγα
Να οργανώσουμε την αντικαπιταλιστική πάλη
σελ. 6-7

Η βύθιση του πυρηνικού υποβρηχίου Κουρσκ
σελ. 8

Δυναμική έκρηξη των τουρκοκυπρίων
σελ. 12

τιμή ενίσχυσης 1 λίρα

✗ Αυξηση ΦΠΑ
✗ Αυξήσεις στα καύσιμα
✗ Ιδιωτικοποιήσεις
✗ Ελαστικά ωράρια

Ωρα να νοιώσουν την οργη μας

Πορεία απο την Πλατεία Ελευθερίας στο Προεδρικό την Τρίτη 26 Σεπτέμβρη, ώρα 6:00 μμ

Γυρίστε στις σελίδες 3, 4, 6-7

ΝΑ ΤΟΥΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ

Η σύγκρουση στην Εκκλησία

"Φατρίες" ρασοφόρων

Πρίν ακόμα καταλαγιάσει ο θόρυβος απο το σκάνδαλο του πρώην Μητροπολίτη Λέμεσου Χρύσανθου, που κατηγορήθηκε για κατάχρηση μεγάλων χρηματικών ποσών που είχε σαν συνέπεια να του επιβληθεί αργία καί αφαίρεση του Μητροπολιτικού θρόνου της Λεμεσού, νέο σκάνδαλο ταλανίζει την εκκλησία με επίκεντρο τον νέο Μητροπολίτη Λεμεσού, Αθανάσιο.

Η Σύνοδος όρισε ερευνητική επιτροπή για να εξετάσει καταγγελείες εναντίον του για «ανάρμοστη συμπεριφορά» και «ανήθικες πράξεις». Στην ουσία πρόκειται για κατηγορίες ότι είχε σεξουαλικές σχέσεις με άλλους μοναχούς. Ο Αθανάσιος απάντησε εναντίον των κατηγόρων του με άλλες κατηγορίες ισχυριζόμενος ότι ο συγκρκιμένος αρχιμανδρίτης που πρωταγωνιστεί εναντίον του είχε σχέσεις με γυναίκα με την οποία μάλιστα απόκτησε και δυό παιδιά.

Οι κατηγορίες που εκτοξέυονται καί από τους δύο, αλλά καί από τους υποστηρικτές τους, για «ακολασίες», δωροδοκίες και ψευδομαρτυρίες θυμίζουν περισσότερο ανθρώπους φατριών του υπόκοσμου παρά «ευσεβείς και ταπεινούς» χριστιανούς, όπως θέλουν να παρουσιάζονται.

Συμφέροντα

Η νέα σύγκρουση, στην εκκλησία δεν έχει να κάνει ούτε με την ηθική ούτε με το δίκαιο ή το καλό και το κακό. Ετσι κι αλλιώς η ηθική μέσα στο καπιταλισμό είναι ένας όρος κομμένος και ραμμένος στα μέτρα της αστικής ιδεολογίας και η άρχουσα τάξη την χρησιμοποιεί σαν όπλο ενάντια στους εργαζόμενους και τη νεολαία, όποτε την εξυπηρετεί. Οπως έκανε με τα ξεσπάσματα ενάντια στους ομοφυλόφιλους, για τη «νεανική παραβατικότητα», για τους γυμιστές και άλλα.

Η σύγκρουση των ιεραρχών στην πραγματικότητα αφορά τον έλεγχο και την διαχείριση της Εκκλησίας και της περιουσίας της. Αφορά την οικονομική, πολιτική και κοινωνική θέση που έχει η Εκκλησία στη Κύπρο, που την καθορίζει σαν κομμάτι της άρχουσας τάξης, με μεγάλη δύναμη. Τα σκάνδαλα των εκατομμυρίων του Χρύσανθου, τα ξενοδοχεία, οι επιχειρήσεις και οι τράπεζες που ελέγχει η Εκκλησία δείχνουν το μέγεθος αυτής της δύναμης.

Μόνο μέσα σε αυτό το πλαίσιο μπορούμε να κατανοήσουμε και να εξηγήσουμε τα όσα γίνονται αυτή τη περίοδο στην Εκκλησία και έχουν αφήσει άναυδους τους χριστιανούς που αποτελούν το «πλήρωμα της εκκλησίας». Οπως οι καπιταλιστές διαφωνούν και συγκρούονται μεταξύ τους σε μια σειρά ζητήματα, κυπριακό, χρηματιστήριο, αντιμετώπιση οικονομικής κρίσης με τον ίδιο τρόπο διαφωνούν και συγκρούονται και οι ιεράρχες. Οταν ο καπιταλισμός μάλιστα αντιμετωπίζει φουρτούνες και κρίση τότε οι συγκρούσεις γίνονται πιό άγριες.

Οι ίδιες οι καταγγελίες και ομολογίες των ιεραρχών που συγκρούονται επιβεβαιώνουν αυτή τη πραγματικότητα. Οι αντίπαλοι του Αθανάσιου κατηγορούν το «λόμπυ των Βατοπεδινών» ότι επιβουλεύονται τον αρχιεπισκοπικό θρόνο για να βάλουν χέρι στην εκκλησία της Κύπρου. Οι υποστηριχτές του Αθανάσιου κατηγορούν τους «μάνατζερ» και «μπίζνεσμεν» της εκκλησίας ότι «θέλουν να φάν τον Αθανάσιο γιατί τους χαλά την πιάτσα».

Αυτή είναι η ουσία της σύγκρουσης. Τα υπόλοιπα που λένε τόσο οι οπαδοί του Αθανάσιου που προσπαθούν να τον παρουσιάσουν σαν «άγιο» όσο και οι αντίπαλοι του, που μιλούν για «άλωση της Εκκλησίας απο ομοφυλόφιλους» δεν είναι παρα αντιδραστικές ηθικολογίες για να κρύψουν αυτή την πραγματικότητα.

Υποκρισία

Η νέα κόντρα στην Εκκλησία έχει αποκαλύψει με τον πιό χοντροκομένο τρόπο την υποκρισία του Αρχιεπισκόπου και των ιεραρχών. Αξίζει τον κόπο να θυμηθούμε την ιστορία με τον Παγκράτιο που η ιερά Σύνοδος δεν τον άφησε να βάλει υποψηφιότητα για μητροπολίτης Μόρφου με την δικαιολογία ότι ήταν ομοφυλόφιλος, και να την συγκρίνουμε με αυτά που γίνονται σήμερα.

Ο Αρχιεπίσκοπος που υποστηρίζει ανοιχτα τον Αθανάσιο, δηλώνει ότι οι μάρτυρες εναντίον του Αθανασιου είναι όλοι αναξιόπιστοι γιατί είναι ομοφυλόφιλοι, ή ομολόγησαν «ανήθικες πράξεις», άσχετα αν οι «ανήθικες πράξεις» έγιναν με τον Αθανάσιο, όπως ισχυρίζονται οι ίδιοι. Εναντίον του Παγκράτιου όμως ο αρχιεπίσκοπος δεν είχε κανένα πρόβλημα να δεχτεί σαν μάρτυρες δυό άτομα που ήταν γνωστά για τις σχέσεις τους με τον υπόκοσμο.

Για τον Αθανάσιο ο αρχιεπίσκοπος ισχυρίζεται ότι τον θέλει ο λαός της Λεμεσού και δεν μπορεί να τον διώξει. Για τον Παγκράτιο που ο κόσμος της Μόρφου και της Σολιάς όχι μόνο τον ήθελε αλλά κατέβηκε και σε δυναμικές κινητοποιήσεις έξω απο την αρχιεπισκοπή και αντιμετώπισε τα δακρυγόνα και τα ρόπαλα της ΜΜΑΔ, με περισσότερους απο εκατό τραυματίες, αυτό το επιχείρημα δεν ίσχυε. Μπορεί ο Αθανάσιος να κερδισέ αρκετούς οπαδούς με τις υποκριτικές και μελιστάλαχτες ομιλίες του, όμως ο Πακράτιος κέρδισε την αγάπη του κόσμου γιατί έδινε γενναιόδωρα ύλικη καί ηθική υποστήριξη στον απλό κόσμο, «σπαταλώντας» την περιουσία της μητρόπολης Μόρφου.

Να ξυριστούν όλοι

Η σύγκρουση μέσα στην εκκλησία είναι σίγουρο ότι δεν θα κλείσει με την απόφαση της Συνόδου για τον Αθανάσιο, όποια και αν είναι αυτή. Οι λόγοι που την προκαλούν θα συνεχίσουν να υπάρχουν. Ειναι η ίδια η κρίση του συστήματος. Τα σκάνδαλα, η σήψη και η διαφθορά, των πολιτικών και των ιεραρχών θα συνεχίσουν να βγαίνουν στη φόρα, σε ένα ανελέητο πόλεμο μεταξύ των «φατριών» της άρχουσας τάξης.

Σ' αυτή τη σύγκρουση η εργατική τάξη και νεολαία δεν πρέπει να πάρει το μέρος κανενός. Δεν προτιμούμε και δεν υπερασπιζόμαστε καμιά «φατρία». Αντίθετα χαιρόμαστε για το ξεσκέπασμα και την κατάντια τους. Δεν θέλουμε με κανένα τρόπο να δούμε τον Αθανάσιο και τους «μουτζαχεντίν» της ορθοδοξίας και τα φασιστοειδή που έχουν συσπειρωθεί απο γύρο του να βγαίνουν κερδισμένοι μέσα απο αυτή τη κόντρα. Δεν έχουμε καμιά αυταπάτη όμως ότι ο Αγιος Πάφου με την καταστροφή της Τοξεύτρας, τα γηπεδα Γκόλφ και άλλα παρόμοια είναι καλήτερος.

Απέναντι σε όλες αυτές τις «ιστορίες των αγίων», η μόνη απάντηση είναι αυτό που πολύς κόσμος έκφρασε αυθόρμητα μέσα απο παρεμβάσεις στα ΜΜΕ: «να ξυριστούν όλοι».

Οι εργαζόμενοι και τα συνδικάτα πρέπει να απαιτήσουμε την άμεση φορολογία της εκκλησιαστικής περιουσίας. Να αφαιρεθούν από την Εκκλησία όλα τα προνόμοια και ο έλεγχος πάνω στη ζωή μας, (γάμοι, διαζύγια, εκπαίδευση). Να πάψει να είναι υποχρεωτικό το μάθημα των θρησκευτικών στα σχολεία.

Ολα αυτά βέβαια δεν μπορουν να γίνουν με αφορισμούς και υποσχέσεις για μεταθάνατο ζωή αλλά με συνεχή πάλη για μία καλύτερη ζωή ... σ' αυτή τη ζωή.

Δήμητρα Χριστοδούλου

Ρατσιστική δολοφονία μετανάστη

Στις αρχές του περασμένου Ιούλη ο 37χρονος Μαχαλίλ Σίλβα επισκέπτεται την Κύπρο, προερχόμενος από το Ντουμπάι όπου δούλευε. Ο Σίλβα έφθασε στην Κύπρο, νόμιμα, όπως κάθε επισκέπτης και με το απαιτούμενο μίνιμουμ συνάλλαγμα των 1500 δολαρίων. Όμως ο Σίλβα ήταν μελαμψός και προερχόταν από μια χώρα «τρίτης κατηγορίας», την Σρι Λάνκα. Μια χώρα που εξάγει ....φτωχούς ανθρώπους που ψάχνουν στον ήλιο μοίρα. Και αυτό σημαίνει, με την λογική των Αρχών, ότι ο κάθε ένας από αυτούς είναι υποψήφιος «παράνομος» εργάτης που έρχεται για να «μας κλέψει» το ψωμί μας, ένας υποψήφιος εγκληματίας και ....επί πλέον μια απειλή για τα ήθη και έθιμα μας με την διαφορετική του κουλτούρα.

Και επειδή δεν είναι «ξέφραγο αμπέλι» η Κύπρος, τα λαγωνικά του Τμήματος Αλλοδαπών και Μετανάστευσης εκτελώντας ένα ύψιστο καθήκον εμπόδισαν την είσοδο στην χώρα σε ένα τέτοιο ύποπτο και επικίνδυνο στοιχείο.

Τον κρατούν ουσιαστικά φυλακισμένο, περιορισμένο να κάθεται σε μια καρέκλα, όπως κατάγγειλε η Κίνηση Στήριξης Αλλοδαπών, παράνομα σύμφωνα με τους δικούς τους νόμους. Δεν υπάρχει καμιά κατηγορία εναντίον του, δεν υπάρχει ένταλμα σύλληψης, γι' αυτό και την φυλάκιση την ονομάζουν περιορισμό. Η έκκλησή του για να πάει σε ξενοδοχείο με δικά του έξοδα και συνοδεία αστυνομικών έπεσε στο κενό.

Ο Σίλβα παραπονείται επανειλημμένα για πόνους στο στήθος και δυσφορία και ζητά να πάει στον γιατρό. Ποιος νοιάζεται όμως για ένα Σριλανκέζο! Εξάλλου, σύμφωνα με την ρατσιστική λογική του Τμήματος Μετανάστευσης, αυτοί οι τύποι είναι παμπόνηροι. Σκαρφίζονται ένα σωρό ιστορίες για να την φέρουν στο κράτος.

Μετά από 11 ολόκληρες μέρες και όταν πια παθαίνει κρίση ο Σίλβα, αναγκάζονται να τον πάρουν στο νοσοκομείο και εκεί αφήνει και την τελευταία του πνοή από εγκεφαλικό επεισόδιο.

Τον Σίλβα τον σκότωσε η ρατσιστική πολιτική της κυβέρνησης. Και δεν είναι το μόνο θύμα ρατσισμού. Μόνο που αυτός πλήρωσε με τη ζωή του.

Θύματα είναι όλοι οι μετανάστες, «νόμιμοι» ή «παράνομοι».

Οι «νόμιμοι» που είναι υπόχρεοι να δουλεύουν κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες, (παραβιάσεις ωραρίων, απλήρωτες υπερωρίες κλπ) και να ανέχονται την οποιαδήποτε συμπεριφορά των εργοδοτών, διότι η αντίδραση σημαίνει απόλυση και στην συνέχεια απέλαση. Σύμφωνα με την ρατσιστική νομοθεσία η άδεια εργασίας είναι για τον συγκεκριμένο εργοδότη και μόνο.

Θύματα είναι όλοι οι «παράνομοι» εργάτες που δουλεύουν στην κυριολεξία για ένα πιάτο φαί, ζουν κάτω από συνθήκες δουλείας στον 21ο αιώνα και έχουν συνέχεια τον φόβο της αστυνομίας, της σύλληψης, της φυλάκισης και απέλασης.

Όμως οι μετανάστες εργάτες από θύματα θα μπορούσαν να μετατραπούν σε αγωνιστές ενάντια στην υπερεκμετάλλευσή τους και την καταπίεση. Μόνο που αυτό προϋποθέτει μια διαφορετική αντιμετώπιση από την πλευρά των συντεχνιών. Προϋποθέτει την ταξική αλληλεγγύη. Μια στάση που θα αγκάλιαζε τους μετανάστες σα κομμάτι της ντόπιας εργατικής τάξης, που θα κατάγγελλε την παρομοιότητα ρατσιστική τακτική και συμπεριφορά των εργοδοτών και θα οργάνωνε διαμαρτυρίες με την συμμετοχή των ντόπιων και μεταναστών εργατών ενάντια σε περιπτώσεις σαν την επίθεση των ΜΑΤ στον αστυνομικό σταθμό Λάρνακας, σαν την περίπτωση Μαχαλίλ Σίλβα και όλων των Σίλβα.

Μυριάνθη Λοΐζου

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Κάτω τα χέρια απο τους εργαζόμενους στο δημόσιο τομέα

Οι νέες δηλώσεις του Αβέρωφ Νεοφύτου ενάντια στους δημόσιους υπαλήλλους είναι ακόμα μια απόδειξη ότι αυτή η κυβέρνηση στηρίζει το μεγάλο κεφαλαίο και πολεμά τους εργαζομένους.

Δεν είναι η πρώτη φορά που υπουργοί και στέλεχη του Συναγέρμου βρίζουν τους δημόσιους υπάλληλους. Να θυμηθούμε την περίφημη δήλωση του Αναστασιάδη ότι υπάρχουν δημόσιοι υπάλληλοι που σαμποτάρουν το έργο της κυβέρνησης για ιδεολογικούς λόγους. Πρόσφατα ο υπουργός υγείας είχε το θράσος να ισχυρίζεται ότι για τις ελλείψεις σεντονιών στα νοσοκομεία φταίνε οι εργαζόμενοι στα πλυντήρια γιατί δεν δουλεύουν βάρδιες.

Ο Χριστοδούλου, ο Ρολάνδης ξάνα και ξάνα δεν παραλείπουν να αφήνουν αιχμές ενάντια στους δημόσιους υπαλλήλους. Για τα προβλήματα στα νοσοκομεία φταίνε οι γιατροί και οι νοσοκόμοι. Για τα προβλήματα στα λιμάνια φταίνε οι λιμενεργάτες. Για τα προβλήματα στα σχολεία φταίνε οι δάσκαλοι και οι καθηγητες. Για τα ταχυδρομεία φταίνε οι ταχυδρομικοί και πάει λέγοντας.

Πάντου αυτή η κυβέρνηση και οι υπουργοί της επαναλαμβάνουν το ίδιο ψέμμα: ότι για όλα φταίνε οι εργαζόμενοι. Για τα προβλήματα και τις ελλείψεις αυτός που φταίει είναι η ίδια η κυβέρνηση με την πολιτική της λιτότητας και των περικοπών που εφαρμόζει. Μια κυβέρνηση που στηρίζει τους κερδοσκόπους στο χρηματιστήριο αλλά αρνείται να πληρώσει ακόμα 80 χιλίαδες για να καλύψει τις ζημίες των αμπελουργών.

Ποιός φταίει;

Με την ενορχηστρωμένη επίθεση ενάντια στους δημόσιους η κυβέρνηση θέλει να πετύχει δύο στόχους. Ο πρώτος στόχος είναι να στρέψει αλλού το θυμό και την αγανάκτηση που προκαλεί η πολιτική της. Οι δημόσιοι είναι το εύκολο θύμα. Σήμερα ακόμα και οι ίδιες οι έρευνες και δημοσκοπήσεις που έκανε η κυβέρνηση και ο Συναγερμός καταγράφουν αυτό το θυμό και δείχνουν τα ποσοστά τους να μειώνονται.

Η γραφειοκρατεία και η αναποτελεσματικότητα της δημόσιας υπηρεσίας είναι το άλοθι και η δικαιολογία στο στόμα του κάθε υπουργού. Η πολιτική της λιτότητας και οι περικοπές προκαλούν τεράστια προβλήματα στην καθημερίνη ζώη των εργαζομένων. Η δημόσια υγεία και παιδεία διαλύονται. Οι φορολογίες, οι αυξήσεις στις τιμές είναι τα θέματα που τροφοδοτούν την αγανάκτηση και το θύμο μέσα στους εργαζόμενους.

Κάτω από αυτές τις πιέσεις βρίσκεται συνεχώς η κυβέρνηση και προσπαθεί να ξεφύγει φορτόνωντας την ευθύνη για τις συνέπειες της πολιτικής της στους δημόσιους υπάλληλους.

Ο δεύτερος στόχος της είναι μέσα από την επίθεση στους δημόσιους να πετύχει ένα συνολικότερο κτύπημα σε βάρος της εργατικής ταξης. Να κτυπήσει τις εργατικές κατακτήσεις και να ανοίξει το δρόμο για ιδιωτικοποιήσεις. Οι εργαζόμενοι στο δημόσιο αποτελούν σήμερα ένα από τα πιο δυνατά και κάλα οργανώμενο κομματία της εργατικής τάξης. Απο πολύ παλία από το 44 που οι κυβερνητικοί εργάτες κέρδισαν τον τιμάριθμο, οι εργαζόμενοι στο δημόσιο βρέθηκαν αρκετές φορές στην πρωτοπορία ανοίγοντας το δρόμο για ολόκληρη την εργατική τάξη. Το 38ωρο, συντάξεις, άδειες ασθενείας είναι μόνο μερικές κατακτήσεις που οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα τις οφείλουν στους δημόσιους.

Αν όμως για τους εργαζόμενου ήταν το καλό παράδειγμα για τους καπιταλιστές και την κυβέρνηση τους είναι το κακό παράδειγμα. Γι'αυτό και αποτέλεσαν και αποτελούν ένα από τους κύριους στόχους των εργοδοτών και της κυβέρνησης. Μίλουν σήμερα για προνομιούχα τάξη και το "τεράστιο χάσμα" ανάμεσα σε δημόσιους και ιδιώτικους. Λένε ψέματα. Οι μεγάλη πλειοψηφία των δημόσιων υπαλλήλων αμοίβονται περίπου με τους ίδιους μισθούς και έχουν τις ίδιες συνθήκες ζώης όπως και οι υπόλοιποι εργαζόμενοι. Η πραγματικά προνομιούχα τάξη στην κοινώνια που ζούμε είναι οι καπιταλιστές και η κυβέρνηση τους. Αυτοί είναι που ζούν σε βάρος των εργαζομένων, αυτοί είναι που κερδίζουν τις φοροαπαλλαγές, τις επιδοτήσεις και απομιζούν τα κρατικά ταμεία.

Η κυβέρνηση εφαρμόζοντας την πολιτική του διαίρει και βασίλευε προσπαθεί να διασπάσει την εργατική τάξη σε δημόσιους και ιδιώτικους για να περάσει την πολιτική της προς ώφελος των καπιταλιστών. Η κυβέρνηση που απάλλαξε από την φορολογία τους κερδοσκόπους στο χρηματιστήριο, τολμά να μιλά για προνομιούχους δημόσιους που ζουν σε βάρος των φορολογουμένων.

Από την επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους στο δημόσιο τίποτα δεν έχουν να κερδίσουν οι εργαζόμενοι στο ιδιωτικό τομέα, αντίθετα έχουν να χάσουν. Για να μπορέσει σήμερα ο Σιακόλας και σία, να αλλάξουν τα ωράρια, να μείωσουν τους μίσθους και να χτυπήσουν τα δικαιώματα των εργαζομένων χρείαζονται την στήριξη και την συμπαράσταση της κυβέρνησης. Χτυπώντας σήμερα η κυβέρνηση τους εργαζόμενους στο δημόσιο, δείχνει τον δρόμο σ'όλους τους εργοδότες να κάνουν το ίδιο.

Δεν τους αρκεί όμως μόνο να αλλάξουν ωράρια, να μειώσουν τους μισθούς θέλουν να βάλουν χέρι και στην πίτα των κέρδων των μεγάλων κρατικών εταιριών, ΑΤΗΚ, ΑΗΚ, ταχυδρομεία, αερομεταφορές, λιμάνια. Ο Αβέρωφ είχει αναλάβει σαν ο κράχτης αυτών των συμφερόντων. Προσπαθεί να μας πείσει ότι η λύση σ'όλα τα προβλήματα είναι η φιλελευθερωποίηση και ο ιδιωτικός τομέας γιατί θα σημαίνει καλήτερες και φθηνότερες υπηρεσίες. Είναι μύθος ότι οι ιδιωτικές εταιρίες μπορούν να είναι πιο φθηνές και πιο καλές από τις κρατικές. Υπάρχουν σήμερα μια σειρά από υπηρεσίες που είναι ιδιωτικές όμως ούτε καλές ούτε φθήνες είναι. Θέλει να σπάσει τα κρατικά μονοπώλεια αλλά αυτός και η κυβέρνηση του στηρίζουν τα ιδιώτικα μονοπώλεια και την δυνατότητα να γίνουν ακόμα πιο δυνατά μέσα από τις ευκαιρίες που τους ανοίξε το χρηματηστήριο.

Συνυπεύθυνοι

Μπροστά σ'αυτή τη κατάσταση η αντιπολίτευση φαίνετα να τα έχει χάμενα. Μπόρει τα κόμματα της αντιπολίτευσης να αντέδρασαν στις δηλώσεις του Αβέρωφ, να κατάγγειλαν την κυβέρνηση ότι προετοιμάζει το έδαφος για ιδιωτικοποιήσεις, την ίδια στιγμή όμως καταγγέλουν την κυβέρνηση ότι αύξησε το αριθμό των δημοσίων υπαλλήλουν. Δεν μπορείς να παλέψεις την κυβερνητική πολιτική όταν αποδέχεσαι την λογική που θέλει να περάσει η κυβέρνηση. Δεν μπορείς να αντιμετωπίσεις την επίθεση της κυβέρνησης καταγγέλοντας την ότι δεν μπορεί να εκσυγχρονίσει την δημόσια υπηρεσία γιατί αυξάνει τους υπαλλήλους. Που υπάρχει σημερα το υπεράριθμο προσωπικό; Στα νοσοκομεία, στα σχολεια, στα ταχυδρομεία, στο γραφείο ευημεαρίας; Παντού υπάρχουν ελλείψεις.

Στη πραγματικότητα με τέτοια κριτική είναι σαν να ζητάς από την κυβέρνηση να κάνει πιο πολλές περικοπές και να ενισχύσει τα μέτρα λιτότητας.

Αυτό που χρειάζεται να δυναμώσουμε είναι την πολιτική που καταγγέλει την κυβέρνηση για την λιτοτήτα και τις περικοπές και την προσπάθεια της να διασπάσει την εργατική τάξη. Την πολιτική που στηρίζει τους αγώνες των εργαζομένων που παλεύουν για δημόσια και δωρέαν υγεία και παιδεία. Την πολιτική που κτίζει την ταξική ενότητα και αλληλεγγύη των εργαζομένων, και στηρίζει την προοπτική της σύγκρουσης με την κυβέρνηση και τις επιλογές της.

Σ' αυτή την κατεύθυνση είναι που στρέφεται η Εργατική Δημοκρατία και καλεί τον κάθε αγωνιστή της εργατικής τάξης να συστρατευτεί μαζί μας.

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ 2000

27, 28, 29 Οχτώβρη

Οι ιδέες της αντικαπιταλιστικής πάλης

Στον χώρο εκδηλώσεων της Εργατικής Δημοκρατίας στο πρώην θέατρο της Λαϊκής Σκηνής στο Καϊμακλί

☞ Κάρτες συμμετοχής και πρόγραμα με περισσότερες λεπτομέρειες μπορείτε να ζητήσετε απο τους συντρόφους που πουλούν την εφημερίδα ή στο τηλ: 02-349959, Fax:02-349770

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ

Στις 1468 έχει φτάσει το συνολικό ποσό της οικονομικής μας εξόρμησης με τις 867 λίρες που συγκεντρώθηκαν αυτό το δίμηνο. Οι 764 είναι τα καθαρά έσοδα του καλοκαιρινού πάρτυ της Εργατικής Δημοκρατίας και τα υπόλοιπα ενίσχυση στο πούλημα της εφημερίδες και ενίσχυση συντρόφων, τους οποίους ευχαριστούμε θερμά.

Μην ξεχνάτε ότι η πιό σημαντική βοήθεια που μπορείτε να μας προσφέρεται είναι να πάρετε 2 εφημερίδες και να τις δώσετε σε κάποιο φίλο σας ή γνωστό σας με τον οποίο κουβενιάζετε πολιτικά.

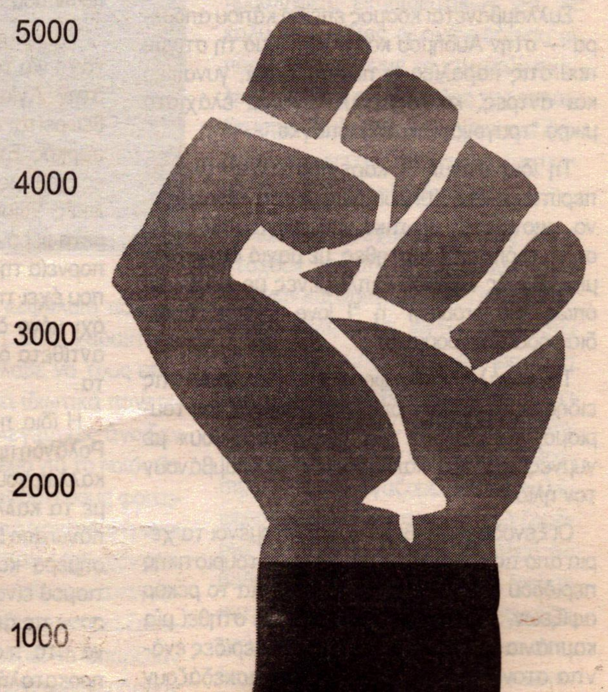

Εκλογικός συναγερμός και μανούβρες απο τον Συναγερμό

Οι συγκρούσεις μέσα στο Συναγερμό διαδέχονται η μιά την άλλη. Ο Ρολάνδης τα βάζει με τον βουλευτή του ΔΗΣΥ Στυλιανού που υποστηρίζει τους αμπελουργούς και τον κατηγορεί ότι με τη στάση του ρίχνει το κόμμα στη χωματερή. Ο Βλίτης τα βάζει με τον Αβέρωφ Νεοφύτου για τη καθηστέρηση στο χτίσιμο νοσοκομείου στο Παραλίμνι και ο υπουργός υγείας αναλαμβάνει ρόλο πυροσβέστη.

Η τελευταία κόντρα άνοιξε για την πρόταση του ΔΗΣΥ για αλλαγή του εκλογικού νόμου και αύξηση του εκλογικού μέτρου. Οι βουλευτές του κόμματος συγκρούονται δημόσια μεταξύ τους ή με τους υπουργούς και τον ίδιο τον Κληρίδη.

Την πρόταση του Συναγερμού γιά αλλαγή του εκλογικού νόμου ούτε η κυβέρνηση δεν την υποστήριξε. Ο Κληρίδης με την δήλωση του Κυβερνητικού εκπροσώπου άδειασε ουσιαστικά τον Συναγερμό. Γι'αυτό ο Προδρόμου ξεσπάθωσε ενάντια στον Κληρίδη και στους ίδιους τους συνεταίρους τους στην κυβέρνηση τους ΕΔΗ ενω άφησε αιχμές και ενάντια στην ηγεσία του κόμματος του, παρά το οτι πρίν γίνει βουλευτής το έπαιζε υπέρμαχος της απλής αναλογικής.

Πολιτική κρίση

Αυτές οι συγκρούσεις μέσα στο κυβερντητικό κόμμα δέν ωφείλονται στον οξύθημο και εριστικό χαρακτήρα του προέδρου του, είτε αλλων βουλευτών του, ούτε σε προσωπικές διαφορές ή στο πείσμα του (Πίστιλλου). Ειναι μια κρίση που οφείλεται στις πολιτικές επιλογές της κυβέρνησης και στις αντιδράσεις που προκαλούν αυτές όχι μόνο μέσα στους εργαζόμενους και τους απλούς ανθρώπους αλλά και μέσα σε κομμάτια της ίδιας της άρχουσας τάξης.

Τα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός είναι τα χειρότερα απο την εποχή του πολέμου του '74, και βάζουν τεράστιες πιέσεις πάνω στην κυβέρνηση που ψάχνει τις απαντήσεις στις ιδιωτικοποιήσεις, στην όλο και περισσότερο φιλελευθεροποίηση της αγοράς και το κτύπημα των εργατικών κατακτήσεων. Κάθε απόφαση της προκαλεί αντιδράσεις και αμφισβητείται ακόμα και απο κομμάτια που ήταν παραδοσιακά στηρίγματα της δεξιάς, όπως η ΣΕΚ και η ΠΑΣΥΔΥ.

Τα τελευταία χρόνια το προεδρικό μέγαρο επολιορκείται καθημερινά απο διαδηλωτές. Τελευταίοι ήταν οι αμπελουργοί που χρειάστηκε η επέμβαση της αστυνομίας για να τους διαλύσει με ρόπαλα. Πρίν απο αυτούς ήταν οι εκπαιδευτικοί, οι ψαράδες, οι ξενοδοχειακοί, οι παραπληγικοί, οι κάτοικοι των Εργατών, και πολλοί άλλοι.

Η δημοτηκότητα της κυβέρνησης βρίσκεται στο πιο αμηλό σημείο των τελευταίων χρόνων. Το κόστος των επιλογών της είναι επόμενο να έχει και την αντανάκλαση του στο κύβερνών κόμμα. Αυτό φαίνεται και μέσα απο τις δημοσκοπήσεις μέ την μείωση των ποσοστών του Συναγερμού. Τα πράγματα για τον Συναγερμό γίνονται ακόμα χειρότερα επειδή βρισκόμαστε ουσιαστικά στην τελική ευθεία για τις βουλευτικές εκλογές του ερχόμενου Μάη.

Η πρόταση τους για αλλαγή του εκλογικού νόμου λίγους μήνες πρίν την εκλογές δείχνει ακριβώς την απόγνωση και τον πανικό στον οποίο βρίσκονται. Αυτό που τους ανησυχεί πραγματικά είναι πως βλέπουν να χάνουν ποσοστά κύρια προς τα μικρά κόμματα σαν ψήφος διαμαρτυρίας στις επιλογές της κυβέρνησης.

Με τα ρόπαλα των ΜΜΑΔ απαντά η κυβέρνηση στα αιτήματα των εργατών και αγροτών και έχει οδηγηθεί στην απομόνωση, όπως και ο Συναγερμός

Γι'αυτό θέλουν να αλλάξουν το εκλογικό μέτρο απο το 1,8 που είναι σήμερα στο 3-4% ελπίζοντας έτσι να περιορίσουν τις διαρροές προς τα μικρά κόμματα.

Η αντιπολίτευση

Ενώ εχουμε μία κυβέρνηση που συγκεντρώνει την οργή και την αντίδραση των εργαζομένων και ένα κυβερνών κόμμα που σπαράζεται απο συγκρούσεις και αντιπαραθέσεις, η αντιπολιτευση ουσιαστικά μοίαζει να παρακολουθεί σάν απλός θεατή. Οι αντιρρήσεις του ΑΚΕΛ βρίσκονται στους τύπους και όχι στην ουσία. Καταγγέλει τον Συναγερμό για αντιδημοκρατική αλλαγή του εκλογικού νόμου, χωρίς να μπαίνει στην ουσία, αφού στο παρελθόν συζητούσε κι'αυτό για τα ίδια ποσοστά σαν εκλογικό μέτρο.

Εμείς σαν σοσιαλιστές υποστηρίζουμε την απλή αναλογική. Θέλουμε να ισχύει ένα όσο γίνεται πιο αντιπροσωπευτικό εκλογικό σύστημα αλλά αυτό δέν μας αρκεί. Ξέρουμε ότι όσο «δημοκρατικός» και αν είναι ο εκλογικός νόμος στον καπιταλισμό ποτέ δεν θα έχουμε πραγματική, άμεση δημοκρατία. Στο καπιταλισμό η δημοκατία τους εξαντλήται στην ψήμο μια φορά κάθε τέσσερα χρόνια και όλοι ξέρουμε ότι για να εκλεγεί κάποιος χρειάζονται λεφτά, προσβαση στα ΜΜΕ και πολλά άλλα. Ακόμη και αν μπορούσαμε να έχουμε μια βουλή γεμάτη με αγωνιστές της εργατικής τάξης Κάθε εργαζόμενος γνωρίζει πολύ καλα πως κάθε πρώι αφήνει έξω απο τη πύλη του εργοστασίου ή του γραφείου του την «δημοκρατία». Εκεί βασιλεύει η δημοκρατία των αφεντικών. Ενα σωρό αποφάσεις που καθορίζουν την ζωή των εργαζομένων δεν περνονται μέσα στη βουλή, δημοκρατικά, αλλά στα κλειστά συμβούλια των τραπεζών, των επιχειρήσεων, του στρατού και της αστυνομίας.

Για μάς πραγματική δημοκρατία είναι η εργατική δημοκρατία, όπου οι αντιπρόσωποι είναι άμεσα εκλεγμένοι και άμεσα ανακλητοί. Εκλέγονται μέσα στους χωρους δουλείας οπου ξέρουμε ποίους ψηφίζουμε και μπορούμε να τους ανακαλέσουμε απο την θέση τους κάθε στιγμή και όχι καθε τέσσερα χρόνια.

Μέσα απο τα εργατικά συμβούλια και τα σοβιέτ μπορούν οι ίδιοι οι άνθρωποι που παράγουν, οι εργαζόμενοι, να αποφασίζουν για τις ανάγκες τους, για το τί θα παράγουν, πόσο θα παράγουν με στόχο οχι το κέρδος, αλλά τις ανάγκες τους.

Νίκος Αγιομαμίτης

Η "ηθική" της οικονομικής κρίσης

Δυο δίδυμες αγγλίδες συνελήφθησαν, καταδικάσθηκαν σε πρόστιμο και διπομπέφθηκαν απο τα ΜΜΕεπειδή έκαναν μπάνιο γυμνές η ώρα 5 στη πισίνα του ξενοδοχείου τους.

Συλλαμβάνεται κόσμος επειδή κάπου απόμερα — στην Αυδήμου κάνει γυμνισμό τη στιγμή που στις παραλίες οι περισσότεροι, γυναίκες και άντρες, κυκλοφορούν με ένα ελάχιστο μικρό "τρυγονάκι" κι ένα σπάγκο.

Τη ίδια στιγμή οι καρτ-ποστάλ σε όλα τα περίπτερα της Κύπρου διαφημίζουν ένα έντονα, υποτίθεται, ερωτικό νησί, με τον πιο σεξιστικό τρόπο: γυμνόστηθες, με μαγιό «τάγκα» ή με γυμνούς κώλους ξαπλωμένες με λεζάντες όπως "No problem" ή "I love Cyprus..." και διάφορα υπονοούμενα.

Τα κανάλια κάθε φορά που δείχνουν στις ειδήσεις οτιδήποτε δήθεν σχετικό με τον τουρισμό, ρίχνουν και μια ταινία «αρχείου» με γυμνές «ξανθές καλλονές» ν' απολαμβάνουν τον ήλιο.

Οι ξενοδόχοι τρίβουν ευχαριστημένοι τα χέρια από τις εισπράξεις της φετινής τουριστικής περιόδου και η κυβέρνηση μειδιά για το ρεκόρ αφίξεων, την ίδια στιγμή που έχει στηθεί μία καμπάνια στα κανάλια και τις εφημερίδες ενάντια στον «ανήθικο» τρόπο που διασκεδάζουν οι τουρίστες και τους «κινδύνους για τη νεολαία μας».

Στην εκστρατεία κεντρικό ρόλο παίζουν τα δυο αστέρια-υπουργοί, Κόσης και Ρολάνδης που περιδιάβασαν στην Αγία Νάπα για να εντοπίσουν το πρόβλημα της έκλυσης των ηθών που επικρατεί εκεί «ιδίοις όμμασι».

Υποκρισία χείριστου είδους! Ανησχυχούν τάχα για τον τρόπο που διασκεδάζει η νεολαία στην Αγία Νάπα τη στιγμή που η Κύπρος θεωρείται ένα από τα κέντρα εμπορίου λευκής σαρκός. Εχουν γίνει πολλές φορές καταγγελίες διεθνώς ότι πολλές κοπέλες από τις ανατολικές χώρες - προηγούμενα από την Ασία - μεταφέρονται στην Κύπρο και απο εδώ στα πορνεία της Ευρώπης. Γι αυτό το θέμα ο Κόσης που έχει την πολιτική ευθύνη αυτού του τομέα όχι μόνο δεν έχει να προτείνει τίποτα αλλά αντίθετα διαψεύδουν τα σχετικά δημοσιεύματα.

Η ίδια η κυβέρνηση, με πρωταγωνιστή τον Ρολάνδη πριν από μερικούς μήνες πρόβαλλε και καλλιεργούσε τον εξευτελισμό των γυναικών με τα καλλιστεία που οργάνωσε, ξοδεύοντας πάνω απο 5 εκατομμύρια λίρες. Τα κανάλια που σήμερα καλλιεργούν το κλίμα του συντηρητισμού είναι τα ίδια που προσπαθούν να αυξήσουν τις ακροαματικότητες τους απευθυνόμενα στα πιο καθυστερημένα ένστικτα και τις προκαταλήψεις της κοινωνίας.

Επιθεση

Όμως δεν πρόκειται για θέμα ηθικής. Δεν έχουμε κανένα πρόβλημα ούτε με τον γυμνισμό, ούτε με τον τρόπο που διασκεδάζει η νεολαία. Το πρόβλημα είναι αυτοί που καμώνονται ότι είναι υπερασπιστές της ηθικής. Είναι οι ίδιοι που υπερασπίζονται ένα σύστημα που αποπνέει απο πάνω μεχρι κάτω βρώμα και δυσωδία: με ροζ βίζες, με ροζ και οικονομικά σκάνδαλα, με τη διαφθορά στην αστυνομία, τις ιδιωτικές τοποθετήσεις και τις σκανδαλώδεις παρεκκλίσεις για στελέχη της κυβέρνησης και των επιχειρηματιών.

Όλη η σαπίλα του συστήματος βγαίνει στην επιφάνια καθώς η κρίση βαθαίνει. Για να περάσουν τις επιθέσεις που σχεδιάζουν, τις φορολογίες και τη λιτότητα, χρειάζονται κάθε μέσο που μπορούν να επιστρατέψουν. Η τελευταία επίθεση "ηθικής" είναι μέσα σ' αυτά τα πλαίσια. Είναι ένα ιδεολογικό ρόπαλο ενάντια στους εργαζόμενους και ιδιαίτερα τους νεολαίους.

Αυτοί που θα πληρώσουν τα σχέδια της άρχουσας τάξης, δηλαδή εμείς, "πρέπει" να πεισθούμε για την αναγκαιότητα τους για το κοινό καλό και βέβαια ότι προτείνονται από την "σωστή" και "ηθική" άρχουσα τάξη.

Η υποκρισία τους είναι αποτέλεσμα της αντιφατικής θέσης που βρίσκονται. Από την μια θέλουν τουρισμό με όσο γίνεται απήχηση διεθνή που να τους αποφέρει βέβαια και το μέγιστο ξένο συνάλλαγμα. Για να ανταγωνιστούν τα γνωστά τουριστικά σποτς στην διεθνή αγορά προβάλλουν την Κύπρο σαν το νησί του έρωτα, εκεί που «οτιδήποτε... μπορεί να συμβεί» — ο τόπος γέννησης της Αφροδίτης και άλλα παραμύθια. Όμως την ίδια στιγμή χρειάζεται να καλιεργούν και την εθνική ενότητα, την αίσθηση του πολιορκημένου, ότι απειλούμαστε απο παντού, απο τον Αττίλα, τους ξένους εργάτες, ακόμη και απο τους «ανήθικους» τουρίστες. Αυτό τους είναι απαραίτητο για να μπορέσουν να περάσουν τις επιθέσεις τους στο εσωτερικό, ενάντια στους εργαζόμενους και τη νεολαία, που πρέπει να αποδεχθούμε τις περικοπές, τη λιτότητα, τις ιδιωτικοποιήσεις και βέβαια την ηθική και τα ήθη τους.

Η απλοί άνθρωποι όμως έχουν δείξει ξανά και ξανά τα δικά τους ηθικά μέτρα. Έδωσαν μαζικά την αλληλεγγύη τους στους απεργούς στα ξενοδοχεία του Λόρδου, πρόσφεραν βοήθεια στους απλούς τούρκους εργαζόμενους σεισμόπληκτους και έδωσαν αίμα για τους μικρούς Κεμάλ και Αντρέα.

Τέτοια ταξική ηθική έχουν δείξει πολλές φορές και οι απλοί εργαζόμενοι και νεολαίοι που έρχονται εδώ σαν τουρίστες και ας καμώνονται οι άρχοντες μας ότι με τις πράξεις τους προσβάλουν την δικής τους ηθική.

Σταύρος Σιδεράς

ΔΙΕΘΝΗ

ΓΑΛΛΙΑ

Οι κινητοποιήσεις των ψαράδων και των φορτηγατζήδων γονάτισαν την κυβέρνηση.

Στα τέλη Αυγούστου οι Γάλλοι ψαράδες αντιδρώντας στην συνεχή αύξηση της τιμής των καυσίμων προχώρησαν στον αποκλεισμό διυλιστηρίων και λιμανιών. Απέκλεισαν κάθε πρόσβαση σε πετρελαϊκές εγκαταστάσεις της Esso, της BP και στα διυλιστήρια της Total Fina Elf σε διάφορες περιοχές στη Γαλλία. Μετά από τον παράνομο αυτό αποκλεισμό που κράτησε 5 μέρες, οι Γάλλοι ψαράδες κατάφεραν να εξαναγκάσουν την κυβέρνηση να κάνει πίσω.

Λίγες μόνο ημέρες μετά οι Γάλλοι φορτηγατζήδες, με επικεφαλής την Εθνική Ομοσπονδία Εθνικών Μεταφορών (FNTP), ακολούθησαν το παράδειγμα των ψαράδων αποκλείοντας τα διυλιστήρια πετρελαίου σε ολόκληρη τη χώρα, απαιτώντας κι αυτοί από την κυβέρνηση να τους αποζημιώσει για την αύξηση της τιμής των καυσίμων.

Μπροστά σ' αυτό τον χείμαρρο των κινητοποιήσεων η κυβέρνηση ανακοίνωσε διάφορα μέτρα που περιλαμβάνουν την αποζημίωση ψαράδων και οδηγών φορτηγών σε αντιστάθμισμα της αύξησης των καυσίμων. Παράλληλα, ο πρωθυπουργός Λιονέλ Ζοσπέν δήλωσε ότι θα προσπαθήσει να πείσει το καρτέλ των πετρελαιοπαραγωγών χωρών να μειώσει την τιμή του πετρελαίου.

Όμως οι απεργιακές κινητοποιήσεις των ψαράδων και φορτηγατζήδων δεν είναι οι μόνες που μαίνονται στη Γαλλία. Ο αγώνας κλιμακώνεται. Τον περασμένο χρόνο ο αριθμός των απεργιακών ημερών αυξήθηκε κατά 43% ενώ στους πρώτους 6 μήνες του 2000 ο αριθμός των απεργιών ξεπέρασε τον συνολικό αριθμό της περσινής χρονιάς.

Από το 1995 οι Γάλλοι εργαζόμενοι επανειλημμένα κατεβαίνουν σε μαζικές απεργιακές κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις. Οι αγώνες αυτοί ανάγκασαν τις κυβερνήσεις, είτε της δεξιάς είτε του Σοσιαλιστικού Κόμματος, να ξοδέψουν περισσότερα λεφτά για να ικανοποιήσουν τις ανάγκες του απλού κόσμου.

Η γαλλική κυβέρνηση ξοδεύει σήμερα το 50% του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος (ΑΕΠ) στις δημόσιες δαπάνες ενώ οι πλουσιότερες χώρες της ομάδας των 7 πλουσιότερων χωρών (G7) ξοδεύουν γύρω στα 42% τους ΑΕΠ. Αυτό φυσικά δεν σημαίνει ότι η κατάσταση στη Γαλλία είναι εξαιρετική.

Η σοσιαλιστική κυβέρνηση του Ζοσπέν διόρισε πρόσφατα ένα καινούργιο υπουργό Οικονομικών που πρόκειται να το παίξει «σκληρός» ενάντια στην αύξηση των δημόσιων δαπανών.

Οι δικές μας οι συντεχνίες, ΠΕΟ, ΣΕΚ, ΠΑΣΥΔΥ, θα πρέπει να πάρουν μαθήματα από τις τελευταίες κινητοποιήσεις στη Γαλλία. Οι Γάλλοι εργαζόμενοι παλεύουν για μείωση των ωρών εργασίας, για ψηλότερους μισθούς, ενάντια στην προσπάθεια διάλυσης του κράτους πρόνοιας, ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και το «ευέλικτο ωράριο» εργασίας.

Ο αγώνας των Γάλλων ψαράδων και φορτηγατζήδων δείχνει πως να αντιμετωπίσουμε την συμπαιγνία κυβέρνησης και των εταιριών πετρελαίου που μέσα σε λίγες βδομάδες κατάφεραν δύο απανωτές αυξήσεις στα καύσιμα. Δείχνει τέλος πως οι εργαζόμενοι μπορούμε να υπερασπιστούμε το βιοτικό μας επίπεδο.

ΤΟΥΡΚΙΑ

ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΜΕΤΑ ΤΟΥΣ ΣΕΙΣΜΟΥΣ

Ανταπόκριση από την Ινσταμπούλ του Σερέφ Ονσόζ, μέλος της αδελφής οργάνωσης της Εργατικής Δημοκρατίας στην Τουρκία, Sosyalist Isci (DSIP)

Η πρώτη επίσημη δήλωση για τους σεισμούς — γεμάτη παραπληροφόρηση — έγινε αφού πέρασαν 6 ώρες. Το Υπουργικό Συμβούλιο συναντήθηκε αφού πέρασαν 20 ώρες και αποφάσισε πως έπρεπε να σώσουν τις τράπεζες, τα εργοστάσια και το προσωπικό του στρατού και της ειδικής αστυνομίας. Για 36 ολόκληρες ώρες η κυβέρνηση αρνήθηκε βοήθεια από άλλες χώρες για χάρη της «τούρκικης τιμής».

Οι κυβερνητικές «ομάδες βοηθείας» έφτασαν στις περιοχές που είχαν πληγεί 2 ολόκληρες μέρες αργότερα. Η βοήθεια αποτελούνταν από 3 κινητές κουζίνες, 1 κινητό νοσοκομείο και 900 αντίσκηνα, την στιγμή που υπήρχαν ήδη 5000 νεκροί, 15000 τραυματίες, και δεκάδες χιλιάδες θαμμένοι κάτω από τα ερείπια.

Ταξική αλληλεγγύη

Σε αντίθεση, οι ανθρακωρύχοι του Ζονγκουλντάκ έτρεξαν αμέσως για βοήθεια. Την επόμενη η τούρκικη κυβέρνηση αναγκάστηκε να δεχτεί βοήθεια. Όμως για χιλιάδες ανθρώπους ήταν πια αργά.

Στο μεταξύ, εργαζόμενοι από τις γειτονικές χώρες — κυρίως από την Ελλάδα και την Κύπρο — ξεκίνησαν εκστρατεία βοήθειας. Σε αυτήν την έκφραση αλληλεγγύης μεταξύ των απλών ανθρώπων, ο φασίστας υπουργός Υγείας Οσμάν Ντουρμούς, απάντησε: *«Δεν χρειαζόμαστε καμιά βοήθεια. Πράκτορες του εχθρού εισβάλλουν στη χώρα προσποιούμενοι ότι είναι μέλη ομάδων βοήθειας. Δεν χρειαζόμαστε ούτε αίμα ούτε φάρμακα ούτε γιατρούς. Αν θέλετε να βοηθήσετε στείλτε χρήματα. Αυτό είναι αρκετό...δεν θέλουμε ελληνικό αίμα στις φλέβες μας».*

Οι κυβερνητικές ομάδες βοήθειας πουλούσαν (!) το νερό και το ψωμί στους άστεγους ενώ οι τιμές των ιδιωτικών νοσοκομείων ανέβηκαν στα ύψη και η κερδοσκοπία οργίαζε. Μόλις 30 ώρες μετά τους σεισμούς ο κυβερνήτης του Ιζμίτ έδωσε εντολή να επιστρέψουν στις δουλειές τους όλοι οι εργάτες και τα αφεντικά ανακοίνωσαν ότι οι ώρες εργασίας που χάθηκαν θα λογαριάζονταν σαν απλήρωτη άδεια.

Εκείνες τις μέρες βρήκε την ευκαιρία η κυβέρνηση να περάσει ένα νόμο, τον «κοινωνικό νόμο των σεισμών», αυξάνοντας την ηλικία συνταξιοδότησης, κάτι για το οποίο οι εργαζόμενοι είχαν εναντιωθεί μόλις ένα μήνα πριν με κινητοποιήσεις.

Κάποιοι της αριστεράς — κυρίως οι Σοσιαλδημοκράτες και το κεντριστικό Κόμμα της Ελευθερίας και Αλληλεγγύης, ισχυρίζονταν ότι μπροστά στο σεισμό όλοι είναι ίσοι. Αντί να προωθούν την ταξική αλληλεγγύη, μιλούσαν για εθνική συμπαράσταση. Ορισμένοι «σοσιαλιστές» επίσης, ταυτίστηκαν με τους στρατιωτικούς για να στήσουν τα «κέντρα κρίσης» εγκαταλείποντας κάθε αντικυβερνητική πολιτική. «*Η προπαγάνδα*» λέγανε, «*σε αυτή τη φάση δεν είναι ανθρωπιστική και δεν ανταποκρίνεται στις ηθικές αξίες της αριστεράς....Δεν πρέπει να εκμεταλλευτούμε πολιτικά τους νεκρούς*». Βέβαια η κυβέρνηση εκμεταλλεύτηκε αυτή τη στάση για να πάρει στα γρήγορα οικονομικές και πολιτικές αποφάσεις. Οι σεισμοί δεν ήταν υπερταξικοί. Αντίθετα, έδειξαν τις ταξικές αντιθέσεις ακόμα πιο καθαρά: Ενώ τα κτίρια των εργοστασίων παραμείναν όρθια, ολόκληρες εργατογειτονιές γκρεμίστηκαν σκοτώνοντας χιλιάδες εργάτες, ανάμεσα τους και πολύ καλούς συνδικαλιστές.

Οι σοσιαλιστές πολύ σωστά συμμετείχαν στην οργάνωση των ομάδων βοήθειας, αλλά από μόνο του αυτό δεν ήταν αρκετό. Θα έπρεπε να προβληθούν τα τραγικά αποτελέσματα της πολιτικής λιτότητας της κυβέρνησης και του φασιστικού χαρακτήρα του ΜΗΡ, του κόμματος των Γκρίζων Λύκων. Δυστυχώς οι πιο πολλές αριστερές οργανώσεις έπεσαν στην παγίδα των «δημαρχιακών παιχνιδιών» και δεν αξιοποίησαν τις φωνές που ζητούσαν την παραίτηση του φασίστα υπουργού Υγείας. Και έτσι, οι εργάτες είχαν τώρα να πληρώσουν έναν ακόμα φόρο, τον φόρο των σεισμών.

Μετά τους σεισμούς, χιλιάδες άνθρωποι πέρασαν τον χειμώνα στα αντίσκηνα, πολλοί κάηκαν ή πέθαναν από το κρύο, κυρίως παιδιά. Κανείς δεν ξέρει τον ακριβή αριθμό των ανθρώπων που πέθαναν και ακόμα και σήμερα, δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι προσπαθούν να επιβιώσουν σε συνθήκες άθλιες.

Διεθνισμός

Οι επίσημες στατιστικές αναφέρονται σε 100.000 κτίρια που γκρεμίστηκαν, 20.000 νεκρούς και 100.000 τραυματίες. Όμως αυτά τα στοιχεία είναι ψεύτικα. Μια ανεξάρτητη έρευνα έδειξε πως πέθαναν πάνω από 40.000 άνθρωποι ενώ ακόμα πολλοί θεωρούνται αγνοούμενοι.

Στην επέτειο των σεισμών, οργανώθηκαν διαδηλώσεις στις περιοχές των σεισμών καθώς και στις μεγάλες πόλεις. Ήταν μια ευκαιρία επιβεβαίωσης της συμπαράστασης και του διεθνισμού που ξεπετάχτηκε μέσα από τα καπιταλιστικά σκουπίδια πριν ένα χρόνο στην Ελλάδα την Κύπρο και την Τουρκία.

Οι εργάτες έδειξαν τις πραγματικές δυνατότητες της ταξικής αλληλεγγύης πέρα από τα εθνικά σύνορα. Ο αγώνας πρέπει να συνεχιστεί ενάντια στις «δικές μας» αντιδραστικές κυβερνήσεις.

Απο το Σπάτ

Να οργανωσουμε την αντικαπιταλ

Ο τρόμος και ο πανικός έχει καταλάβει την κυβέρνηση της Τσεχίας και τα αφεντικά του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας καθώς κλιμακώνονται οι κινητοποιήσεις για την διαδήλωση στις 26 Σεπτέμβρη στην Πράγα. Εφημερίδες όπως τους Times της Νέας Υόρκης, ο Observer, η Herald Tribune, οι Financial Times, δημοσίευσαν εκτενείς αναφορές σχετικά με τις προετοιμασίες της Τσέχικης κυβέρνησης που διέταξε όλα τα θέατρα να είναι κλειστά στη διάρκεια της συνόδου του ΔΝΤ για να μην χρησιμοποιηθούν από τους διαδηλωτές σα βήμα για να καταγγείλουν τον καπιταλισμό. Τα θέατρα είχαν χρησιμοποιηθεί για την οργάνωση των κινητοποιήσεων ενάντια στο σταλινικό καθεστώς πριν το 1989. Το FBI άνοιξε γραφείο στην Πράγα.

«Κλεισμένοι στα σπίτια»!

Το υπουργείο Παιδείας αποφάσισε το κλείσιμο των σχολείων στην Πράγα τις μέρες της συνόδου, «για να μην γίνουν οι μαθητές μάρτυρες των διαδηλώσεων», και η κυβέρνηση προτρέπει τους γονείς να απομακρύνουν τα παιδιά τους από την πρωτεύουσα.

Στους κεντρικούς δρόμους της πόλης τα ακριβά καταστήματα αντικαθιστούν βιαστικά τα τζάμια στις βιτρίνες με χοντρά άθραυστα κρύσταλλα. Ο δήμος, με ανακοινώσεις από τις εφημερίδες και τα κανάλια, καλεί τους "πολίτες" να παραμείνουν κλεισμένοι στα σπίτια τους εκείνες τις μέρες. Στους άρρωστους και τους ηλικιωμένους συστήνουν να στοιβάξουν, από τώρα, τρόφιμα και νερό -για πολλές μέρες!

Τέσσερα χρόνια πριν, όταν η Πράγα "κέρδιζε" το "προνόμιο" να φιλοξενήσει, τον Σεπτέμβρη του 2000, την σύνοδο κορυφής του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου (ΔΝΤ) η κυβέρνηση πανηγύριζε για την "πρωτοφανή της επιτυχία": μια δεκαετία μετά την "βελούδινη" επανάσταση και το πέρασμα στην οικονομία της αγοράς, η Πράγα, η πρωτεύουσα της Τσεχίας, θα γινόταν ο επίσημος τόπος συνάντησης της ελίτ του παγκόσμιου καπιταλισμού -των μεγάλων τραπεζιτών, των μάνατζερ των ισχυρότερων πολυεθνικών του κόσμου, των στελεχών των παντοδύναμων διεθνών οικονομικών οργανισμών. Οι 16.000 αντιπρόσωποι τις 10 μέρες της Συνόδου θα συνεδριάζουν στο Ανάκτορο του Πολιτισμού που ξοδεύτηκαν 60 εκατομμύρια δολάρια για να ανακαινιστεί.

Τώρα, όμως, αντί για τους πανηγυρισμούς κυριαρχεί η ανησυχία. Τα μάτια των υπουργών, αντί να είναι στραμμένα στους καλοντυμένους συνέδρους με τα γκριζωπά κοστούμια και τους παραφουσκωμένους χαρτοφύλακες που θα καταφθάνουν στα ακριβά ξενοδοχεία, παρακολουθούν με δέος τις προετοιμασίες, από τη μια μέχρι την άλλη άκρη του κόσμου, για τις μεγάλες διαδηλώσεις που θα "συνοδέψουν" την διάσκεψη του ΔΝΤ εκείνες τις μέρες.

Την ίδια ώρα ο απλός κόσμος, οι εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες, υπάλληλοι, συνταξιούχοι, νοικοκυρές, φοιτητές, άνεργοι, μαθητές -τα θύματα της "νέας" οικονομίας της αγοράς- ετοιμάζονται να υποδεχτούν με ενθουσιασμό και χαρά, το πολύχρωμο πλήθος που θα έρχεται στην Πράγα, με τα πανό, τις σημαίες και τα πλακάτ του, για να φωνάξει «Κλείστε το ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα», «Διαγράψτε τα χρέη του Γ' Κόσμου», «Οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη».

Οταν ξεκινούσαν, την περασμένη άνοιξη, οι πρωτοβουλίες για τη «Βδομάδα Δράσης» η αστυνομία πίστευε ότι οι διαδηλωτές που θα συγκεντρώνονταν στην Πράγα στα τέλη Σεπτέμβρη δεν θα ξεπερνούσαν μερικές χιλιάδες και ο Βάτσλαβ Χάβελ, ο πρόεδρος της Τσεχίας, χρησιμοποιούσε την ευκαιρία για να παριστάνει τον "δημοκράτη": *"Οι διαδηλωτές"*, έλεγε, *"μπορούν να εμπλουτίσουν και να ζωντανέψουν την πόλη, σαν μια έκφραση της ανθρώπινης ελευθερίας που θα πρέπει να γίνεται σεβαστή"*.

Τώρα, όμως, ο Χάβελ έχει ξεχάσει όλες τις ευαισθησίες για την "έκφραση της ανθρώπινης ελευθερίας" και η κυβέρνηση προετοιμάζεται πυρετωδώς να αντιμετωπίσει τους διαδηλωτές με τα ίδια μέσα που τους αντιμετώπισε και η αμερικανική κυβέρνηση στο Σιάτλ τον περασμένο Δεκέμβρη: με τα γκλόμπ, τις ασπίδες και τα δακρυγόνα.

Η κυβέρνηση δεν τόλμησε να απαγορεύσει τις διαδηλώσεις -οι εργάτες της Τσεχίας έχουν πολύ νωπές τις μνήμες του σταλινισμού για να μπορέσουν να ανεχτούν μια τέτοια πρόκληση. Η πλατεία, όμως, που "παραχώρησε" στους διαδηλωτές — η Ναμέστι Μίρου — βρίσκεται 1,5 χιλιόμετρο μακριά από το μέγαρο όπου θα γίνεται το συνέδριο του ΔΝΤ.

Και για να αντιμετωπίσει, υποτίθεται, τα "εξτρεμιστικά στοιχεία" το υπουργείο Δημόσια Τάξης έχει ενισχύσει την αστυνομία της Πράγας με 6.000 ακόμα αστυνομικούς από την επαρχία. *«Μοιάζει σαν να προετοιμαζόμαστε για εμφύλιο πόλεμο»* παραδέχεται τώρα ο Χάβελ.

Αποτυχία

Το 1996, όταν το ΔΝΤ αποφάσιζε να διαλέξει την Πράγα για το εαρινό του συνέδριο του 2000, η Τσεχία ήταν το "φαβορί" ανάμεσα στις χώρες του κρατικού καπιταλισμού — που πολλοί ονόμαζαν τότε "υπαρκτό σοσιαλισμό" — στον αγώνα για την "κατάκτηση" της οικονομίας της αγοράς. Στην εξουσία βρισκόταν ο Βάκλαβ Κλάους, ένα ακραίος οπαδός του "νεοφιλελευθερισμού", και οι οικονομικοί δείκτες χτύπαγαν το ένα ρεκόρ μετά το άλλο. Η Τσεχία ήταν, εκείνη την εποχή, το αγαπημένο παράδειγμα των απολογητών της αγοράς σε ολόκληρο τον κόσμο: "κοιτάτε την Τσεχία", έλεγαν ξανά και ξανά, "η αγορά, εάν εφαρμοστεί σωστά και ανεμπόδιστα, μπορεί να έχει γρήγορα αποτελέσματα". Το συνέδριο του ΔΝΤ τον Σεπτέμβρη του 2000 στην Πράγα -για πρώτη φορά σε μια χώρα του πρώην Ανατολικού Συνασπισμού- θα ήταν η επιβράβευση για αυτή την "επιτυχημένη προσπάθεια".

Το "θαύμα" όμως, δεν κράτησε. Η οικονομία έκανε μια απότομη βουτιά και η ανάκαμψη έδωσε τη θέση της σε μια βαθιά και παρατεταμένη ύφεση. Η δεξιά κυβέρνηση του Κλάους κατάρρευσε ύστερα από την αποκάλυψη μιας σειράς σκανδάλων. Σήμερα, στα μάτια εκατοντάδων χιλιάδων εργατών, στην Τσεχία η αγορά είναι συνώνυμη με την φτώχεια, την ανεργία, την διάλυση κάθε κοινωνικής πρόνοιας και τη διαφθορά. Στα τέλη Σεπτέμβρη χιλιάδες απλοί άνθρωποι στην Τσεχία θα αψηφήσουν τις κινδυνολογίες της κυβέρνησης και θα κατέβουν στους δρόμους για να φωνάξουν «οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη».

Οι ρόμποκοπς του Κλίντον προσπαθούν ν τους διαδηλωτές στο Σιάτλ. Στη Πράγα θα είναι πιό δύσκολα για τον Βάτσλα

Τα καραβάνια των διαδηλωτών ετοιμ

Μετά την επιτυχία του αντικαπιταλιστικού κινήματος στην πόλη Μιγιό, το επόμενο βήμα είναι η Πράγα. Η Επιτροπή που δημιουργήσαμε μέσα σε λίγες βδομάδες συσπείρωσε πρωτοβουλίες ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, οικολογικές ομάδες, συνδικάτα. Ακόμα και εμείς εντυπωσιαστήκαμε από την ανταπόκριση στο κάλεσμα για την Πράγα. Η Επιτροπή έχει τώρα την στήριξη της Νεολαίας των Πράσινων και της Νεολαίας του ΚΚ. Προγραμματίζουμε εκδηλώσεις τον Σεπτέμβρη, παντού στην Γαλλία. Σίγουρα θα έλθουν πολλά λεωφορεία γεμάτα κόσμο. Ελπίζουμε η Πράγα να είναι καλύτερη και από το Μιγιό.

Αντουάν, Σοσιαλισμός από τα Κάτω, Γαλλία

Είμαι υπεύθυνος από την μεριά του INPEG για την οργάνωση της "αντισυνόδου" που θα γίνει στις 22-24 Σεπτέμβρη στα πλαίσια των κινητοποιήσεων ενάντια στο ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα. Είναι καιρός να δυναμώσουμε την κριτική για τον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό και να συζητήσουμε τις εναλλακτικές λύσεις. Καλώ όλους, συνδικάτα, πρωτοβουλίες και οργανώσεις να συμμετέχουν. Θα είναι μεγάλη βοήθεια για μας εδώ στην Τσεχία να δυναμώσουμε τον αγώνα μας, να έρθει περισσότερος κόσμος, εργάτες και νεολαία, σε επαφή με αυτές τις ιδέες και την δράση.

Μάρτιν Μπαμπετ, INPEG, Τσεχία

Υπάρχει μεγάλη ανταπόκριση και ενθουσιασμός για την διαδήλωση στην Πράγα στις 26 Σεπτέμβρη. Την υποστήριξή τους έχουν δηλώσει συνδικάτα όπως των εργαζόμενων στα νοσοκομεία, των δασκάλων, των πυροσβεστών. Μέχρι στιγμής 1.000 άτομα έχουν δηλώσει συμμετοχή. Πούλμαν θα έρθουν από την Γλασκόβη, το Εδιμβούργο, και περίπου 10 από το Λονδίνο. Μεγάλη είναι και η ανταπόκριση για την κινητοποίηση έξω από το συνέδριο του Εργατικού Κόμματος στο Μπράιτον στις 24 Σεπτέμβρη, που θα ε διαδήλωση στην Πράγα.

Μάρτιν Εμπσον, Σοσιαλιστι

Πιστεύω ότι αυτή η διαδήλωση θα είναι θέλει να δείξει ότι δεν πάλεψε το 1989 κατάσταση. Παλέψαμε για ελευθερία, γι εξοπλισμών και τον Ψυχρό Πόλεμο, για ένα γειτονικής Αυστρίας. Δέκα χρόνια μετα φτωχότερη από πριν, εξαιτίας της πολιτι μάτων εργοστασίων, της ανεργίας. Το Δ πολιτική της "ελεύθερης αγοράς". Πρόκει γι' αυτό στις 26 Σεπτέμβρη θα τους πο Πράγα, χιλιάδες διαδηλωτές από εδώ κα

Μάρτιν Σάφεκ, Σοσι

Και στην Γερμανία υπάρχει μεγάλη αντ σουμε ενάντια στο ΔΝΤ και την Παγκόσμι θα συμμετέχουν χιλιάδες. Εχει συγκ Επιτροπή για την Πράγα, όπου συμμε πολιτικές οργανώσεις, ανάμεσά τους κα στην Φραγκφούρτη το παράρτημα της νεο σπονδίας εργατών έχει ήδη ναυλώσει πο χιλιάδες προκηρύξεις, πλακάτ, αφίσες κα εκδηλώσεις με μεγάλη επιτυχία, όπως για

Άλπεν, Λίνκσρουκ

τλ στην Πράγα

ιε
λιστική πάλη

PRAHA 2000
KAMPAŇ PROTI MEZINÁRODNÍMU MĚNOVÉMU FONDU A SVĚTOVÉ BANCE
INPEG

ούν να διαλύσουν
άγα τα πράγματα
τσλαβ Χάβελ.

«ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΠΡΑΓΑ»

Ένα μέλος του INPEG — της πρωτοβουλίας από την Τσεχία που διοργανώνει την διαδήλωση στις 26 Σεπτέμβρη δηλώνει:

«Υπάρχουν δύο σημαντικοί λόγοι για να είναι κάποιος στην Πράγα στις 26 Σεπτέμβρη. Πρώτο η διαδήλωση έχει ιδιαίτερη σημασία για την Ανατολική Ευρώπη. Πριν από 11 χρόνια είχαμε μία «Βελούδινη Επανάσταση». Ελπίζαμε το τέλος του σταλινισμού να σημάνει όχι μόνο το τέλος του «ψυχρού πολέμου» αλλά το τέλος όλων των πολέμων, της φτώχειας και της εκμετάλλευσης.

Όλοι έλεγαν ότι ο καπιταλισμός θα έκανε τη ζωή μας καλύτερη. Οι Τσέχοι πολιτικοί μας είπαν ότι αν «σφίγγαμε το ζωνάρι» για δέκα χρόνια, τότε το επίπεδο ζωής μας θα έφτανε αυτό της Αυστρίας. Η κατάσταση τώρα είναι εντελώς διαφορετική. Το επίπεδο ζωής είναι χειρότερο από πριν.

Η ανεργία αυξάνεται. Χιλιάδες άνθρωποι είναι υποχρεωμένοι να περιμένουν μήνες για να πληρωθούν τους μισθούς τους. Σε μερικές περιοχές στη βόρεια Βοημία και στη Μοραβία έπρεπε να σταματήσουν οι σχολικές δραστηριότητες όπως σπορ, μουσική και σχέδιο επειδή οι γονείς δεν είχαν αρκετά λεφτά.

Αλλά στη Δημοκρατία της Τσεχίας δεν υπάρχει μόνο μιζέρια. Υπάρχει θυμός και απογοήτευση. Οι άνθρωποι που ήταν στους δρόμους τον Νοέμβριο του 1989 δεν φαντάζονταν ότι τα πράγματα θα κατέληγαν έτσι. Η σημερινή Ανατολική Ευρώπη δεν είναι αυτό για το οποίο παλέψαμε. Στις 26 Σεπτέμβρη στην Πράγα θα έχουμε τη δυνατότητα να το πούμε σε όλους.

Ο δεύτερος λόγος για να είναι κάποιος στην Πράγα είναι η νέα διάθεση που αναπτύσσεται σε όλο τον κόσμο. Υπάρχει θυμός, υπάρχει αντίσταση, υπάρχει ελπίδα. Την είδαμε στο Σηάτλ, στην Ουάσινγκτον, στο Μιγιό. Η Πράγα είναι ο επόμενος σταθμός. Αλλά δεν είναι το τέλος. Είναι μόνο η αρχή. Όσο περισσότεροι άνθρωποι είναι στην Πράγα, τόσο πιο δυνατό θα είναι το αντικαπιταλιστικό κίνημα παντού.»

*Γιοχάνα Ρουτζίκοβα, **μέλος του INPEG, Πράγα.***

Μέχρι στιγμής έχουν δηλώσει συμμετοχή διαδηλωτές απο 25 χώρες απο κάθε γωνιά του κόσμου. Συνολικά πάνω απο 10.000 διαδηλωτές απο αυτές τις χώρες έχουν ήδη δηλώσει συμμετοχή για την Πράγα. Την υποστήριξη και την συμμετοχή τους έχουν δηλώσει και μια σειρά συνδικάτα, όπως το παράρτημα του Σηάτλ του συνδικάτου λιμενεργατών των ΗΠΑ, το συνδικάτο μετάλλου της CGT και το συνδικάτο SUD απο την Γαλλία, το ανεξάρτητο συνδικάτο Νεζαβιντνοστ απο την Σερβία.

Όλοι αυτοί θα βαδίσουν στις 26 Σεπτέμβρη μαζί με χιλιάδες εργάτες και νέους απο την Τσεχία, στο συνεδριακό κέντρο που θα είναι μαζεμένοι οι "τεχνοκράτες" του ΔΝΤ, οι επιχειρηματίες και οι εκπρόσωποι των κυβερνήσεων.

Πριν από την μεγάλη διαδήλωση στις 26 Σεπτέμβρη, στην Πράγα θα πραγματοποιηθεί από τις 22 μέχρι τις 24 Σεπτέμβρη μια "αντι-σύνοδος", ένας μεγάλος κύκλος συζητήσεων και ομιλιών για όλες τις πλευρές της πάλης ενάντια στον "παγκοσμιοποιημένο" καπιταλισμό. Στους ομιλητές περιλαμβάνονται καθηγητές και συγγραφείς όπως ο Νόαμ Τσόμσκι, ο Αλεξ Καλλίνικος, η Ναόμι Κλάιν, ο Σαμίρ Αμίν, ο Μπόρις Καγκαρλίτσκι. Ολα τα μηνύματα δείχνουν ότι πραγματικά, στις 26 Σεπτέμβρη θα μετατρέψουμε την Πράγα στο Σηάτλ της Ευρώπης!

...ιμάζονται

...ου θα είναι μια κινητοποίηση αλληλεγγύης στη

...λιστικό Εργατικό Κόμμα, Βρετανία

... είναι η πιο σημαντική μετά το 1989. Ο κόσμος ... 1989 για να βρίσκεται σήμερα σε αυτή την ...ία, για να μπει τέρμα στον ανταγωνισμό των ...για ένα βιοτικό επίπεδο παρόμοιο με αυτό της ... μετά, η μεγάλη πλειοψηφία είναι ακόμα ...πολιτικής των ιδιωτικοποιήσεων, των κλεισι... Το ΔΝΤ ήταν αυτό που επέβλεψε αυτή την ...ρόκειται για ένα εγκληματικό οργανισμό, και ...ς πούμε να σηκωθούν να φύγουν από την ...δώ και από άλλες χώρες.

...Σοσιαλιστική Αλληλεγγύη Τσεχία

...η ανταπόκριση στο κάλεσμα για να διαδηλώ... ...κόσμια Τράπεζα στην Πράγα. Πιστεύουμε ότι ... συγκροτηθεί μια πανεθνική συντονιστική ...συμμετέχουν πάρα πολλές πρωτοβουλίες, ...ς και διάφορα συνδικάτα. Για παράδειγμα ...ς νεολαίας της γερμανικής Γενικής Συνομο... ...ει πούλμαν για την Πράγα. Εχουμε εκδώσει ...ες και έχουμε ξεκινήσει μια σειρά ανοικτές ...ς για παράδειγμα πρόσφατα στο Βερολίνο.

...ουκ (Αριστερή Στροφή) Γερμανία

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΠΡΑΓΑ 2000 ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Η πρωτοβουλία για τη σύσταση επιτροπής για την κινητοποίηση της Πράγας στις 26/9 ξεκίνησε απο την Εργατική Δημοκρατία απο τον περασμένο Ιούλη έτσι που να γίνει μια προετοιμασία για αμέσως μετά τις διακοπές. Γι' αυτό το πρώτο κάλεσμα έγινε για σύσκεψη στις 27/7 και μέσω των εφημερίδων προς τις συνδικαλιστικές οργανώσεις, τις οικολογικές οργανώσεις, το ΑΚΕΛ, την ΕΔΟΝ, το ΚΙΣΟΣ, και «σε όσες ομάδες, κινήσεις και άτομα που αντιστέκονται στις επιθέσεις του κεφαλαίου».

Μετά την πρώτη σύσκεψη, εκτός από την Εργατική Δημοκρατία, συμμετείχαν εκπρόσωποι της ΟΕΛΜΕΚ, του Κινήματος Οικολόγων Περιβαλλοντιστών, της Κίνησης Ενάντια στον Εθνικισμό, του ΕΚΑΤΕ και διάφοροι ακτιβίστες ενώ άλλες οργανώσεις που δεν μπόρεσαν να εκπροσωπηθούν στη σύσκεψη εκδήλωσαν ενδιαφέρον για τη συμμετοχή τους στην Πρωτοβουλία για την Πράγα.

Ακολούθησαν άλλες συσκέψεις, τέλη Αυγούστου και αρχές Σεπτέμβρη, με διευρυμένη συμμετοχή από εκπροσώπους από το Παγκύπριο Συμβούλιο Ειρήνης, τον Νεοκυπριακό Σύνδεσμο, τη Νεολαία ΚΙΣΟΣ, την Κίνηση Στήριξης Αλλοδαπών, την ΟΛΤΕΚ.

Η Πρωτοβουλία θα δώσει δημοσιογραφική διάσκεψη ανακοινώνοντας τις εκδηλώσεις που θα ακολουθήσουν που είναι: κοινή διακήρυξη την οποία να χρησιμοποιήσει για το μάζεμα υπογραφών και οικονομικής ενίσχυσης, την αποστολή αντιπροσωπείας στη Πράγα, όπως και τη διοργάνωση ανοιχτής εκδήλωσης στη Λευκωσία στις 20 του Σεπτέμβρη με προβολή της βιντεοταινίας «εξέγερση στο Σηάτλ». Η διοργάνωση επίσης κινητοποίησης στη Λευκωσία, συγκέντρωση στην Πλατεία Ελευθερίας η ώρα 6:00 μμ και πορεία στο προεδρικό την Τρίτη 26 Σεπτέμβρη που έχει κηρυχτεί παγκόσμια ημέρα δράσης.

Η διάθεση που έδειξε διάφορος κόσμος, νεολαίοι, ακτιβίστες και απλοί εργαζόμενοι να ενημερωθούν για τη σύνοδο του ΔΝΤ και της ΠΤ, να μάθουν για την κινητοποίηση στην Πράγα, κι αν υπήρχε οικονομική βοήθεια να πάνε ακόμα στην Πράγα, είναι εντυπωσιακή. Αυτή την αντικαπιταλιστική αγωνιστική διάθεση είδαμε και με τις προβολές της βιντεοταινίας για το Σηάτλ που κάναμε στα γραφεία της ΕΔ πριν λίγους μήνες. Γι' αυτό και είναι κρίμα που συντεχνίες σαν την ΠΑΣΥΔΥ, την ΣΕΚ, την ΠΕΟ, είτε αγνόησαν είτε υποβάθμισαν τη σημασία της Πράγας και τη σύνδεση με τους αγώνες που έχουν μπροστά τους οι ελληνοκύπριοι εργαζόμενοι. Σε αντίθεση με άλλες χώρες όπου τα συνδικάτα πρωτοστατούν, όπως στην Ελλάδα για παράδειγμα που τα Εργατικά Κέντρα Αθήνας, Πειραιά, Θεσσαλονίκης, και άλλα συνδικάτα στηρίζουν την πρωτοβουλία για την Πράγα με ανακοινώσεις, χρηματοδότηση και ναυλώνουν πούλμαν, βαγόνια των τραίνων, ακόμη και αεροπλανα για να πάνε διαδηλωτές στην Πράγα.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΠΟΥΛΗΜΑ

Συμμετέχουμε στην Πανευρωπαϊκή καμπάνια ενάντια στη διάσκεψη του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου (ΔΝΤ) και της Παγκόσμιας Τράπεζας που θα γίνει στην Πράγα από τις 21 έως τις 28 Σεπτέμβρη 2000.

Οι απαιτήσεις του ΔΝΤ για περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες καταστρέφουν καθημερινά τις ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων σε όλο τον πλανήτη. Αυτοί που θα συνεδριάσουν στην Πράγα είναι άμεσα υπεύθυνοι για τα απάνθρωπα προγράμματα αποπληρωμής των χρεών που στραγγαλίζουν δεκάδες χώρες και οδηγούν τους λαούς σε εξαθλίωση και μετανάστευση.

Δεκαεπτά εκατομμύρια παιδιά πεθαίνουν κάθε χρόνο από ασθένειες που μπορούν να θεραπευτούν. Ο ΟΗΕ υπολογίζει ότι 40 δις δολάρια μπορούν να εξασφαλίσουν στους κατοίκους όλου του πλανήτη την πρόσβαση στην υγειονομική φροντίδα, σε καθαρό νερό, στα βασικά είδη διατροφής, στην εκπαίδευση και σε άλλα απαραίτητα αγαθά. Τόσα ακριβώς ξόδεψε το ΝΑΤΟ για τον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία.

Περίπου 40.000 άνθρωποι ελέγχουν το παγκόσμιο εμπόριο. Πολλοί απ' αυτούς θα συμμετάσχουν στη Σύνοδο της Πράγας. Ο στόχος τους, είναι η ακόμα μεγαλύτερη "απελευθέρωση" του παγκόσμιου εμπορίου για να παραμερίσουν κάθε εμπόδιο για τις πολυεθνικές. Τον ίδιο στόχο υιοθετούν *δυστυχώς* όλες οι κυβερνήσεις στην Ευρώπη.

Ενώνουμε τη φωνή μας με ολους εκείνους στον κόσμο που επιδιώκουν η Πράγα να γίνει το Σηάτλ της Ευρώπης. Θέλουμε να ακουστεί η φωνή της αντίστασης στη διευρυνόμενη εξουσία του παγκόσμιου κεφαλαίου. Θέλουμε να ακουστεί η φωνή αυτών που παλεύουν ενάντια στην ανεργία, στη φτώχεια, στους πολέμους και τον εθνικισμό, στο νεοναζισμό, στο ρατσισμό, στην καταστροφή του περιβάλλοντος, την πολιτισμική ισοπέδωση. Να ακουστεί η φωνή αυτών που αντιστέκονται στις πολυεθνικές που με μοναδικό γνώμονα το κέρδος, προωθούν το ξερίζωμα των αγροτικών πληθυσμών, για χάρη εξαγωγικών φυτειών, τα μεταλλαγμένα τρόφιμα και τις μονοκαλλιέργειες.

Αντιτασσόμαστε στην κυβερνητική πολιτική, που στα πλαίσια της ίδιας φιλοσοφίας της παγκοσμιοποίησης προωθεί τη λιτότητα, τις ιδιωτικοποιήσεις, τις περικοπές στο κράτος πρόνοιας, στην παιδεία και στην υγεία, τις καταστροφές στο περιβάλλον.

Η εναλλακτική λύση είναι οι αγώνες των λαών για μια κοινωνία της αλληλεγγύης που βάζει τους ανθρώπους πάνω από τα κέρδη της ολιγαρχίας. Ο κόσμος δεν είγαι για πούλημα.

Η κοινή διακήρηξη που κυκλοφορεί η Πρωτοβουλία ΠΡΑΓΑ 2000 για μάζεμα υπογραφών

Η βύθιση του ΚΟΥΡΣΚ

Ανθρωποθυσία στο βωμό των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών

«Είσαστε πλούσιοι και κακομαθημένοι. Δεν καταλαβαίνετε τίποτα. Τα παιδιά μας πληρώνονται 50-70 δολάρια και βρίσκονται κλεισμένα σ' αυτό το κονσερβοκούτι στον πάτο της θάλασσας. Γιατί τα μεγάλωσα; Τα παιδιά μας δεν έχουν τίποτα. Πεθαίνουν χωρίς τίποτα.»

Αυτά τα οργισμένα λόγια της μάνας ενός από τους 118 ναύτες του υποβρυχίου Κουρσκ -μπροστά στο φακό της τηλεόρασης την ώρα που έδινε συνέντευξη ο αντιπρόεδρος της ρώσικης κυβέρνησης- έκφραζαν όλη την αλήθεια πίσω από την τραγωδία στη Θάλασσα του Μπάρεντς.

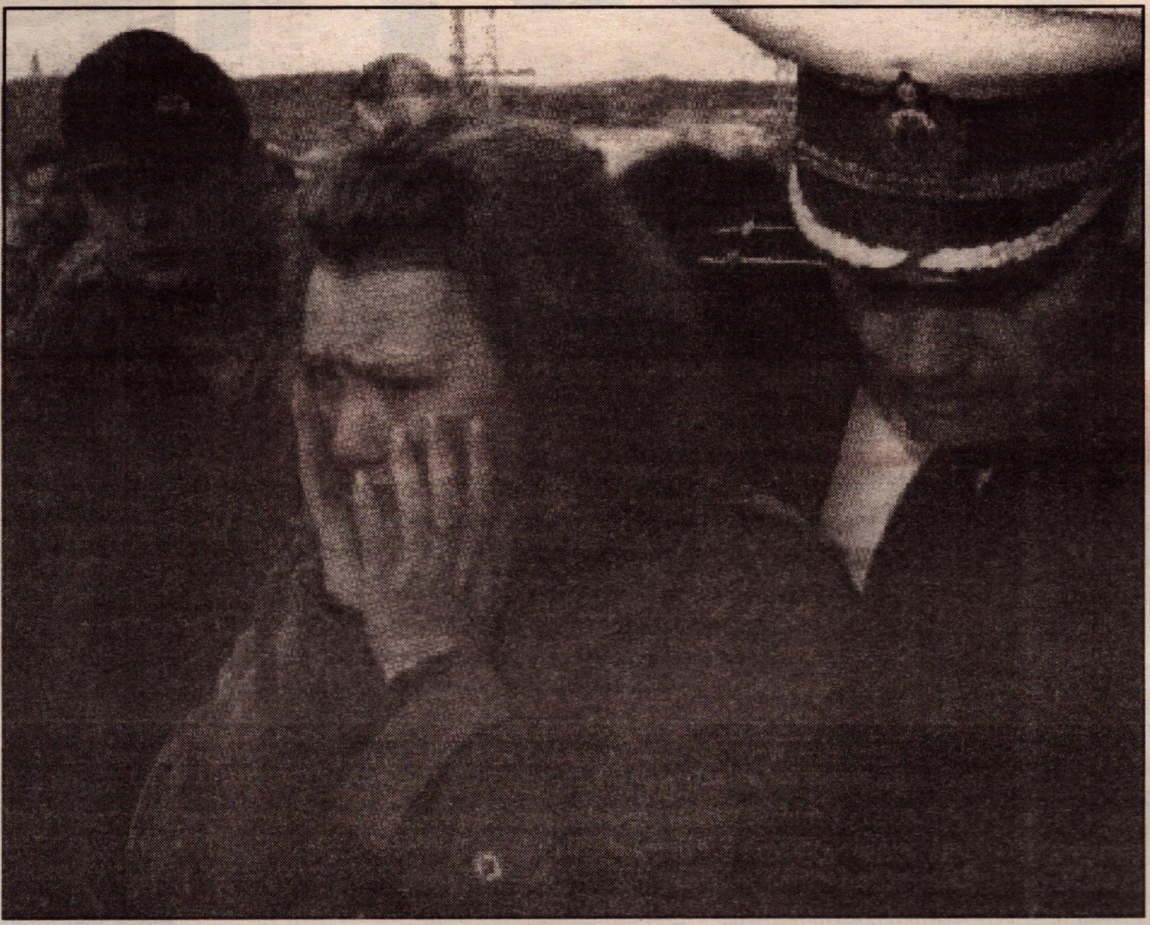

Ο άδικος θάνατος των εικοσάχρονων ναυτών δεν ήταν κάποιο "ατύχημα" -ήταν άλλη μια ανθρωποθυσία στο βωμό των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Οι ένοχοι γι' αυτό το έγκλημα οι "κακομαθημένοι πλούσιοι" βρίσκονται όχι μόνο στα ψηλά πατώματα της ρώσικης κυβέρνησης αλλά και στους ομολόγους τους στη Δύση.

Ολες οι εφημερίδες συμφωνούν ότι οι ασκήσεις που οργάνωσε ο ρώσικος στόλος τον περασμένο Αύγουστο ήταν οι μεγαλύτερες εδώ και χρόνια. Ηταν μια προσπάθεια επίδειξης δύναμης, μια υπενθύμιση ότι η Ρωσία διαθέτει ακόμα μια από τις ισχυρότερες πολεμικές μηχανές του πλανήτη. Τις σκοπιμότητες αυτής της επίδειξης πλήρωσαν οι αδικοχαμένοι ναύτες.

Υπερδύναμη

Πολλοί σχολιαστές τονίζουν την μεγάλη κρίση που πέρασε και περνάει η ρώσικη υπερδύναμη για να βγάλουν το συμπέρασμα ότι τελικά η αιτία της βύθισης του Κουρσκ είναι οι περικοπές των πολεμικών κονδυλίων που έχουν ρημάξει τις ένοπλες δυνάμεις της Ρωσίας. Η πολεμική μηχανή της Ρωσίας είναι σκουριασμένη και μόλις ζορίστηκε για να κάνει επίδειξη αμέσως σκόνταψε. Ομως με αυτό τον τρόπο εξαφανίζουν την συνολικότερη εικόνα, την όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, την συνολικότερη κρίση αυτού του βάρβαρου συστήματος που λέγεται καπιταλισμός στο "παγκοσμιοποιημένο" ιμπεριαλιστικό του στάδιο.

Τί έσπρωξε την Ρωσία να ξαναθυμίσει τα πυρηνικά υποβρύχιά της; Γιατί ο Πούτιν έχει δέσει την πολιτική του με την αποκατάσταση της ρώσικης πυγμής όχι μόνο στα νερά των ωκεανών αλλά και στα βουνά της Τσετσενίας και του Καυκάσου; Η αλήθεια είναι ότι δέκα χρόνια μετά το τέλος του "Ψυχρού Πολέμου", νικητές και χαμένοι μπαίνουν σε ένα γύρο κλιμάκωσης των εντάσεων, των επεμβάσεων και των εξοπλισμών. Ο ιμπεριαλισμός όχι μόνο δεν είναι "ντεμοντέ" αλλά ξανακάνει τον κόσμο ολόκληρο πεδίο νέων εξοπλισμών, εντάσεων και "ατυχημάτων".

Το ΝΑΤΟ και οι ΗΠΑ είχαν την πρωτοβουλία σ' αυτό τον νέο κύκλο. Η απόφαση για επέκταση του ΝΑΤΟ στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης -πρώην μέλη του Συμφώνου της Βαρσοβίας- έφερε τις πιέσεις στην πόρτα της Ρωσίας. Η Πολωνία, η Τσεχία, η Ουγγαρία πέρασαν ήδη την πύλη, η Ρουμανία και η Βουλγαρία περιμένουν. Η επίθεση του ΝΑΤΟ στην Γιουγκοσλαβία με πρόσχημα το Κόσοβο έδειξε μέχρι πιο φρικιαστικό σημείο μπορεί να φτάσει ο δυτικός ιμπεριαλισμός για να επιβάλει τον έλεγχό του, σε περιοχές όπου παλιότερα μοιράζονταν την επιρροή με την Ρωσία. Και τα Βαλκάνια δεν είναι το μόνο καυτό σημείο. Οι ίδιες εντάσεις απλώνονται μέχρι τον Καύκασο και την Κεντρική Ασία ακολουθώντας τους δρόμους των πετρελαίων.

Κόσοβο

Η απάντηση της ρώσικης άρχουσας τάξης ήταν σε είδος. Το μικροεπεισόδιο για το ποιος θα φτάσει πρώτος στο αεροδρόμιο της Πρίστινα στο τέλος του πολέμου στο Κόσοβο ήταν μόνο η αρχή. Ακολούθησε η αιματηρή επέμβαση στην Τσετσενία που ξεπέρασε σε θηριωδία τους βομβαρδισμούς του ΝΑΤΟ.

Παράλληλα, ενισχύθηκαν οι διπλωματικές ενέργειες με την Κίνα για την εξασφάλιση κοινών συμμαχιών στην Κεντρική Ασία. Και τελικά ο Πούτιν και οι στρατηγοί του "θυμήθηκαν" το πυρηνικό οπλοστάσιο και ιδιαίτερα τα υποβρύχια, όταν ο Κλίντον κλιμάκωσε τις πιέσεις ξεθάβοντας ξανά τα σχέδια του Ρήγκαν για "Πόλεμο των Αστρων" με ένα ειδικό σύστημα κατάρριψης βαλλιστικών πυραύλων στο διάστημα. Αν "ξεχάσουμε" όλα αυτά, τότε μένει μόνο η εικόνα ενός παρανοϊκού Πούτιν που θυσιάσε τους ναύτες του Κουρσκ για το γόητρο της Ρωσίας. Αν τα θυμηθούμε, όμως, βλέπουμε ότι τέτοιοι παρανοϊκοί βρίσκονται στην κορυφή των κυβερνήσεων και στη Δύση, είναι οι ηγεσίες ενός παρανοϊκού συστήματος.

Ούτε μπορούμε να "κοιμόμαστε ήσυχοι" ότι τα ατυχήματα συμβαίνουν μόνο στο "απαρχαιωμένο" οπλοστάσιο της Ρωσίας. Το Κουρσκ δεν ήταν "απαρχαιωμένο" υποβρύχιο, ήταν καμάρι της ρώσικης τεχνολογίας όπως το Κονκορντ στη Δύση. Μόλις ένας μήνας χωρίζει τα δυο ατυχήματα που κόστισαν πάνω από 100 ζωές στο Παρίσι και στο Μουρμάνσκ. Οταν η τεχνολογία "τσιτώνεται" στο κυνήγι του κέρδους και της δύναμης, τα αποτελέσματα είναι ίδια σε Ανατολή και Δύση.

Πυρηνική απειλή

Οι 118 ναύτες του Κουρσκ είναι μόνο τα πρώτα θύματα αυτού του "ατυχήματος". Ο κίνδυνος από τους πυρηνικούς αντιδραστήρες και τα πυρηνικά όπλα του υποβρύχιου απειλεί και θα απειλεί το περιβάλλον και τις ζωές των ανθρώπων για πολλά χρόνια.

Μόνο το μηχανοστάσιο του Κουρσκ περιέχει 1,2 τόνους εμπλουτισμένο ουράνιο που θα είναι επικίνδυνο για τα επόμενα 710 εκατομμύρια χρόνια! Ακόμα και μικρές ποσότητες όταν διαρρέουν στην θάλασσα είναι επικίνδυνες γιατί μεταφέρονται στην τροφική αλυσίδα. Η Θάλασσα του Μπάρεντς είναι τόπος αναπαραγωγής για τα ψάρια όπως ο μπακαλιάρος ή οι ρέγγες. Εκατομμύρια Ρώσοι και Σκανδιναβοί απειλούνται από αυτή την προοπτική. Αλλά η τρέλα των πυρηνικών υποβρυχίων και εργοστασίων -ενεργών και παροπλισμένων- δεν περιορίζεται μόνο στην Ρωσία. Η Βρετανία έχει 11 παροπλισμένα πυρηνικά υποβρύχια που σκουριάζουν στα λιμάνια της δημιουργώντας εστίες κινδύνου σαν το Μουρμάνσκ μέσα στην καρδιά της Ευρώπης. Ενα από τα ενεργά πυρηνικά υποβρύχια της Βρετανίας βρίσκεται αυτή την στιγμή στο Γιβραλτάρ επειδή παρουσίασε διαρροή στο σύστημα ψύξης του πυρηνικού αντιδραστήρα. Ούτε η Μεσόγειος δεν είναι απαλλαγμένη από αυτό τον κίνδυνο.

Οι ΗΠΑ, η μεγαλύτερη πυρηνική υπερδύναμη έχει ολόκληρο ιστορικό από "ατυχήματα", ιδιαίτερα το απόγειο του Ψυχρού Πολέμου στη δεκαετία του '60. Αυτή τη στιγμή οι ΗΠΑ διατηρούν 15 πυρηνικά υποβρύχια σε διαρκή κίνηση στους ωκεανούς, ικανά να δημιουργήσουν τουλάχιστον 48 Χιροσίμες το καθένα.

Η έκρηξη οργής της μάνας του νεκρού ναύτη του Κούρσκ ενάντια στον Πούτιν και τους ναυάρχους του πρέπει να γίνει και δική μας υπόθεση για να απαιτήσουμε να σταματήσουν τα πυρηνικά, να σταματήσουν οι εξοπλισμοί, σε Ανατολή και Δύση. Και πρέπει να βάλει στο στόχαστρο τους μικρούς συνεταίρους του Κλίντον και του Πούτιν.

Νοσταλγοί του σταλινισμού

Η τραγωδία του Κούρσκ παρουσιάστηκε απο τα ΜΜΕ με μια δόση συμόνοιας για την πάλαι ποτέ κραταιά Σοβιετική Ενωση που έχει ξεπέσει τόσο χαμηλά. Ιδιαίτερα η «Χαραυγή» θρηνούσε κυριολεχτικά γι' αυτό το κατάντημα.

Δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι για τους ναύτες του Κούρσκ, και τους συγγενείς τους ήταν μια πραγματική τραγωδία που δέν αποζημιώνεται ούτε με τα δολλάρια με τα οποία ο Πούτιν θέλησε να τους εξαγοράσει ούτε με εποικούς λόγους για ήρωες, ούτε ακόμη και απο τις δακρύβρεχτες συγνώμες που ζήτησε ο αρχηγός του Ναυτικού. Δεν έχουμε όμως κανένα λόγο, ούτε να συμπονούμε, ούτε να νοσταλγούμε την εποχή της παντοδυναμίας της Σοβιετικής Ενωσης.

Μιά τέτοια στάση είναι τελείως λάθος γιατί τους μόνους που εξυπηρετεί είναι τον Πούτιν και τους όμοιους του που στείλαν αυτά τα παιδιά στον υγρό τάφο. Δεν είναι τυχαίο ότι ο Πούτιν αξιοποίησε αυτή την τραγωδία για να πετύχει τις μεταρρυθμίσεις που θέλει και να ενισχύσει τις ενόπλες δυνάμεις. Ηδη ετοιμάζει νέα εξοπλιστικά προγράμματα και αύξηση των δαπανών για τον στρατό με αντίστοιχη μείωση φυσικά των κοινωνικών παροχών.

Σε μια χωρα που το ενα τρίτο σχεδόν του πληθυσμού ζεί κάτω απο το όριο φτώχειας, αυτή είναι μια πολιτική που οδηγήσει στη πείνα, την εξαθλίωση και την μετανάστευση ακόμη περισσότερο κόσμο.

Η απάντηση σε τραγωδίες σαν του Κούρσκ δεν είναι τα περισσότερα και καλύτερα βαθυσκάφη του στρατού, ούτε τα περισσότερα και καλύτερα στρατιωτικά κέντρα σωστικών συνεργείων όπως αποφάσισε ο Πούτιν να κάνει αλλά να δώσουμε ένα τέρμα σ' αυτό τον παράλογο εξοπλιστικό ανταγωνισμό και την ιμπεριαλιστική φαγωμάρα με το να ξεφορτωθούμε το σύστημα που τα γεννά.

Αμπελουργοί

Ρίξτε την κυβέρνηση στη χωματερή

Την έντονη οργή και την αγανάκτησή τους με την κυβερνητική πολιτική εξέφρασαν έξω από το Προεδρικό οι αμπελουργοί. Ξεκινώντας με πορεία από την ΠΑΣΥΔΥ, περίπου 200 διαδηλωτές κατέληξαν στο προεδρικό με κύρια συνθήματα «η κυβέρνηση κατέστρεψε τους αμπελουργούς» και «να θυμάστε ότι οι εκλογές πλησιάζουν».

Στο Προεδρικό περίμεναν αρκετή ώρα μέχρι να αποφασίσει ο Κληρίδης αν θα δεχτεί αντιπροσωπεία τους. Στο άκουσμα ότι ο Κληρίδης αρνήθηκε να τους δεχτεί οργισμένοι προσπάθησαν να μπουν μέσα στο προεδρικό όπου και βρέθηκαν αντιμέτωποι με την βία των ροπάλων της ισχυρής αστυνομικής δύναμης. Ακόμη και η ομάδα «Ζ» επιστρατεύτηκε!

Οι κινητοποιήσεις και τα επεισόδια με την αστυνομία όχι μόνο ταρακούνησαν το προεδρικό αλλά προκάλεσαν και συγκρούσεις μέσα στο ίδιο το κυβερνών κόμμα. Ο βουλευτής του ΔΗΣΥ Στυλιανού κατηγόρησε τον Ρολάνδη ότι αντί να προσπαθεί να λύσει το πρόβλημα των αμπελουργών, βρίσκονταν στην Αγία Νάπα και κυνηγούσε τις τουρίστριες που έκαναν γυμνισμό! Από την άλλη ο Ρολάνδης κατηγόρησε τον Στυλιανού ότι «με την στάση του ρίχνει το κόμμα στις χωματερές».

Η κινητοποιήσεις των αμπελουργών έγιναν σε ένδειξη διαμαρτυρίας γιατί για άλλη μια χρονιά αναγκάζονται να πετάξουν χιλιάδες τόνους σταφυλιών στις χωματερές και η κυβέρνηση αρνείται να τους δώσει πλήρη αποζημίωση. Αρχικά τους έδωσε μόνο 90% και μετά το ανέβασε στο 95% και τώρα μετά τις τελευταίες κινητοποιήσεις φαίνεται να σκέφτεται να τους δώσει 100% αλλά με την προϋπόθεση να ξεριζώσουν τα «προβληματικά» αμπέλια.

Η οργή των αμπελουργών είναι πέρα για πέρα δικαιολογημένη. Κάθε χρόνο παρατηρούν να μειώνεται σταθερά το εισόδημα τους. Βλέπουν τους έμπορους να τους κατακλέβουν και τις τράπεζες να τους παίρνουν τα χωράφια τους γιατί δεν μπορούνε να ξεπληρώσουν τα δάνεια που έχουν κάνει για τα αμπέλια τους. Έχουν γίνει έρμαιο στα χέρια των οινοβιομηχανιών και της κυβερνητικής πολιτικής.

Αφού τους είχαν βάλει, πριν από λίγα χρόνια, να ξεριζώσουν τις παραδοσιακές φυτείες για να καλλιεργήσουν στη θέση τους οινοποιήσιμες ποικιλίες, τώρα έρχονται να τους πουν ότι οι οινοβιομηχανίες δεν μπορούν να τα απορροφήσουν και πρέπει να ξεριζώσουν και αυτά τα «προβληματικά» αμπέλια για να αποζημιωθούν!

Η πραγματικότητα είναι ότι ανάγκες υπάρχουν. Αυτή τη στιγμή η τιμή του σταφυλιού και του κρασιού είναι αρκετά ψιλή ώστε να αποτρέπει τον κόσμο από το να το αγοράζει. Το ρίξιμο των σταφυλιών στις χωματερές βολεύει μια χαρά τις οινοβιομηχανίες μιας και έτσι εξασφαλίζουν ότι οι τιμές θα που θα αγοράζει τα σταφυλια θα παραμείνουν χαμηλές ενω οι τιμές των κρασιών θα διατηρούνται ψηλά.

Οι κινητοποιήσεις των αμπελουργών αναμένονται να συνεχιστούν όπως δηλώνουν και οι ίδιοι. Ο αγώνας τους είναι αγώνας για επιβίωση ενάντια στη πολιτική της κυβέρνησης Κληρίδη που αδιαφορεί για τις ανάγκες των απλών ανθρώπων. Αυτό που χρειάζονται οι αμπελουργοί δεν είναι τις δημαγωγίες των βουλευτών όπως του Στυλιανού και του Ματσάκη αλλά δυναμικές κινητοποιήσεις και την έμπρακτη συμπαράσταση των εργαζόμενων. Χρειάζονται την συμπαράσταση όλων αυτών που κτυπιούνται από την πολιτική του Κληριδη, όπως τους εργαζόμενους στο δημόσιο και ημικρατικό τομέα που απειλούνται από τις ιδιωτικοποιήσεις μέχρι τους ιδιωτικούς υπάλληλους που δέχονται τα κτυπήματα των εργοδοτών που ενθαρρύνονται από την κυβέρνηση.

Χρειάζεται ένας αγώνας που να στοχεύει πραγματικά να ρίξει στη χωματερή την κυβέρνηση και την πολιτική της που βάζει τα κέρδη πάνω από τον άνθρωπο.

Κυριάκος Κοιλιάρης

Τα σχολεία άνοιξαν με ελλείψεις

Δαπάνες για τη Παιδεία

Για άλλη μια χρονιά η σχολική περίοδος ξεκινά με πολλά προβλήματα. Ηδη πρίν ανοίξουν τα σχολεία γονείς απειλούν με αποχές των παιδιών τους και κατάληψη σχολείων άν δεν λυθούν τα προβλήματα.

Το δημοτικό Αγίου Αθανασίου μοιάζει περισσότερο με οικοδομή παρά με σχολείο, ενω το δημοτικό του Αγίου Λαζάρου στη Λάρνακα ξεκίνησε την λειτουργία του χωρίς ηλεκτρικό ρεύμα.

Η εφαρμογή του Ενιαίου Λυκείου και του ολοήμερου σχολείου σε μια σειρά απο σχολεία ξεκινά με πολλές ελλείψεις και προκαλεί τις αντιδράσεις των οργανώσεων των εκπαιδευτικών. Οι ελλείψεις αιθουσών διδασκαλίας, το αλαλούμ στις μετακινήσεις καθηγητών, η απουσία βιβλίων είναι προβλήματα που εμφανίζονται κάθε χρόνο και ταλαιπωρούν μαθητές και καθηγητές.

Η ΠΟΦΝΕ οργάνωσε ήδη την πρώτη φοιτητική κινητοποίηση με πορεία στο Υπουργείο Οικονομικών, εξαιτίας της απόφασης του Υπουργού να κόψει την φοιτητικη χορηγία απο τους φοιτητές που βρίσκονται στο προκαταρτικό έτος (γλώσσας) σε πανεπιστήμια του εξωτερικού

Από την πλευρά του ο Υπουργός Παιδείας υποστηρίζει ότι φέτος τα προβλήματα και οι ελλείψεις στα σχολεία είναι λιγότερα από άλλες χρονίες. Ξεχνά όμως ότι αυτός όπως και οι προηγούμενοι υπουργοι απ'αυτόν ανήκουν στην ίδια κυβέρνηση που εφαρμόζει την ίδια πολιτική για την Παιδεία.

Δεν χρειάζεται να είναι κανείς ειδικός για να καταλάβει ότι τα προβλήματα στην παιδεία πολλαπλασιάζονται γιατί η κυβέρνηση δεν θέλει να πληρώσει να τα λύσει. Η παγοποίηση των προϋπολογισμών για την παιδεία, η λιτότητα και οι περικοπές στις κοινωνικές παaροχές είναι που διαλύουν σήμερα την δημόσια εκπαίδεση και αυτή είναι η επίσημα διακυρηγμένη πολιτική της κυβέρνησης. Ειναι η κυβέρνηση των ιδιωτικοποιήσεων, των περικοπών και του λιγότερου κράτους.

Οι προτεραιότητες της δεν είναι να στηρίξει την δημόσια εκπαίδευση αλλά το ιδιωτικό κεφάλαιο που εκπροσωπεί πολιτικά. Είναι χαρακτηριστικό ότι δεν πρόλαβε να τους υποσχεθεί ότι θα κάνει ιδιωτικά πανεπιστήμια και οι κολλεγιάρχες άνοιξαν ένα ανελέητο πόλεμο για το ποιός θα κερδίσει τους περισσότερους φοιτητές λέγοντας τα πιό χοντρά ψέματα και υποσχέσεις. Ηταν τόσο χοντροκομένη αυτή η ιστορία που αναγκάστηκε στο τέλος ο Ουράνιος να ξεκαθαρίσει ότι δεν μπορεί να υπάρξουν ιδιωτικά πανεπιστήμια πρίν περάσουν τουλάχιστο δυο χρόνια.

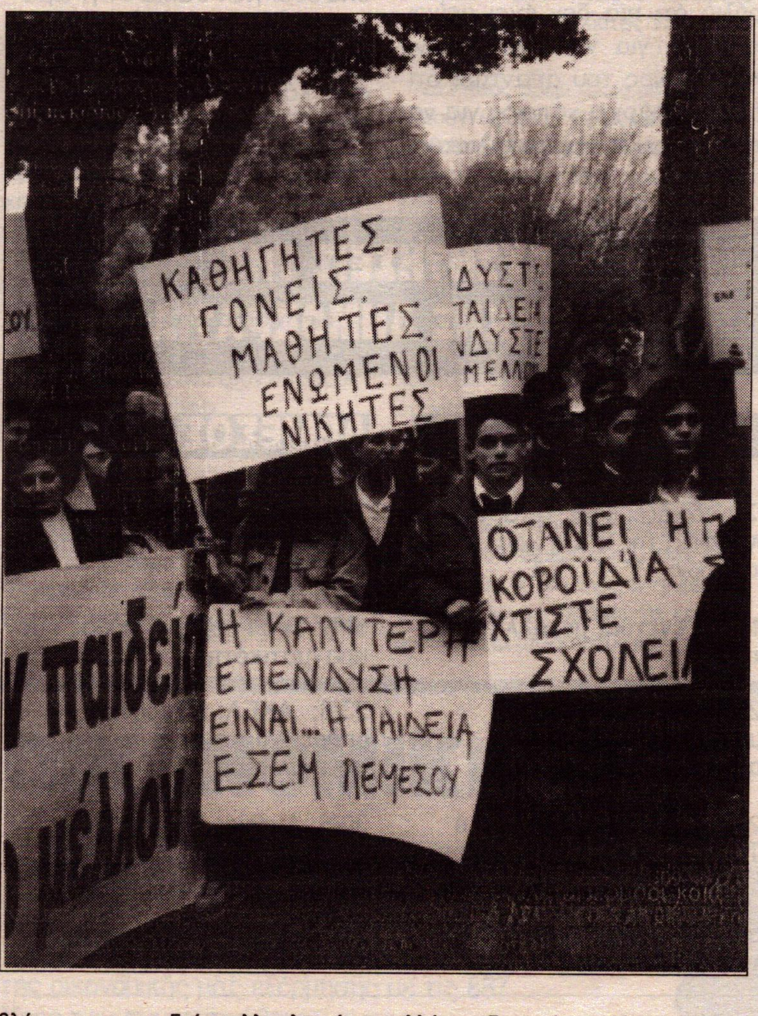

Την περασμένη χρονιά είχαμε για πρώτη φορά την κοινή δράση εκπαιδευτικών, μαθητών και γονιών. Η συγκέντρωση έξω απο τη Βουλή και η πορεία στο Υπουργείο Παιδείας κάτω απο τα συνθήματα «δαπάνες για την Παιδεία και όχι για καλλιστεία» και «επενδύστε στη Παιδεία και όχι στο χρηματιστήριο» δεν πρέπει να μείνει σαν μιά ωραία ανάμνηση του κινήματος αλλά να λειτουργήσει σαν το παράδειγμα για το τι πρέπει να κάνουμε απο δώ και μπρός.

Χρειάζεται καθημερινή δράση. Αν θέλουμε να φτάσουμε σε μια άλλη καλύτερη Παιδεία από την σημερινή, ξεκινάμε από το τώρα, απο τα καθημερινά προβλήματα, το να έχουν τάξεις και βιβλία οι μαθητές, θέρμανση και κλιματισμό. Ζητάμε μείωση μαθητών κατά τάξη και να γίνουν μαζικές προσλήψεις εκπαιδευτικών για να καλυφτούν όλες οι ανάγκες που υπάρχουν. Θέλουμε να κτιστούν σχολεία γιά όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης. Τα λεφτά υπάρχουν: να φορολογήσουν τους πλούσιους, να σταματήσουν τους εξοπλισμούς.

Για να πετύχουμε αυτούς τους στόχους χρειάζεται κλιμάκωση των αγώνων και συντονισμός. Πέρυσι έγινε μιά καλή αρχή. Φέτος θα πρέπει να έχει μια καλή συνέχεια ώστε να χτιστεί ενα πραγματικά κοινό μέτωπο εκπαιδευτικών, μαθητών, γονιών που με την στήριξη και συμπαράσταση όλων των εργαζομένων, να παλέψει σήμερα για μιά πραγματικά δημόσια και δωρεάν Παιδεία σε όλες τις βαθμίδες, που να προσφέρει γνώση και μόρφωση και όχι να προετοιμάζει απλά εργατικό δυναμικό για να στελεχώσει τις επιχειρήσεις των καπιταλιστών.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ο ΜΟΝΟΜΑΧΟΣ

Παρουσιάζουμε εδώ μια σύντομη κριτική της Αντζελα Στέιπλφορντ από την εφημερίδα Socialist Worker για την ταινία "Μονομάχος" που παίχτηκε το καλοκαίρι στους κινηματογράφους και σε ορισμένες αίθουσες ανέβηκε σε επανάληψη.

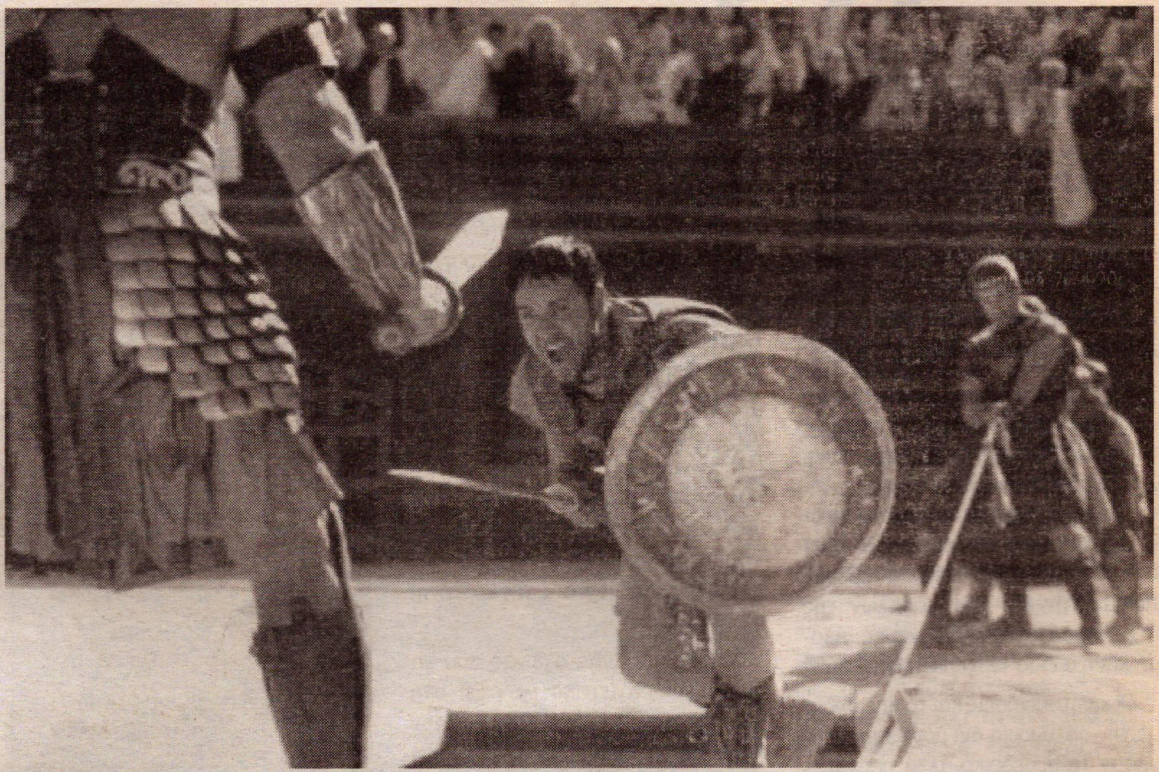

"Ο μονομάχος" είναι ένα φιλμ που τοποθετείται στην περίοδο της αρχαίας Ρώμης. Ξεκινάει με ένα όνειρο ενός ειρηνικού και καταπράσινου τοπίου. Ενας ρωμαίος στρατηγός ο Μάξιμος έχει κουραστεί από τον πόλεμο και θέλει να επιστρέψει στην οικογενειακή του ζωή σε μια φάρμα στην Ισπανία. Τότε η ταινία απότομα γυρίζει στην πραγματικότητα - ένα σκηνικό πολεμικής φρίκης - καθώς οι ρωμαϊκές λεγεώνες προσπαθούν να καταλάβουν τη Γερμανία.

Επέκταση

Με τη μάχη να έχει κερδηθεί ο Μάξιμος λεει στον ετοιμοθάνατο αυτοκράτορά Μάρκο Αυρήλιο ότι πια δεν έχει μείνει κανένας για να πολεμήσουν. Και εκείνος του απαντάει ότι πάντα υπάρχει κάποιος για να πολεμήσουμε. Η ιμπεριαλιστική Ρώμη στηρίζεται στη συνεχή επέκταση.

Ο Μάξιμος γρήγορα πέφτει θύμα της επιδίωξης του αυτοκράτορα Κόμμοδου για απόλυτη εξουσία και καταλήγει από ήρωας σε ένα κοινό σκλάβο που πολεμάει σαν μονομάχος. Η ταινία παρουσιάζει πολύ καλά όλα όσα ήταν σάπια στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Υπάρχουν ατελείωτες ίντριγκες, συνωμοσίες και προδοσίες μέσα στην άρχουσα τάξη. Για την πλειοψηφία των ανθρώπων η ζωή είναι σκληρή και σύντομη.

Απόηχος του Σπάρτακου "Ο Μονομάχος" ξαναδημιουργεί το μεγαλειώδες θέαμα των επικών ταινιών της δεκαετίας του '50 και του '60 αλλά χωρίς τα γνωστά κλισέ. Στην ταινία υπάρχει ο απόηχος της ιστορίας του Σπάρτακου που οδήγησε μια από τις μεγαλύτερες εξεγέρσεις σκλάβων ενάντια στη Ρώμη. Η ταινία αναγνωρίζει την πολυπολιτισμική φύση της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας βάζοντας έναν αφρικανό ηθοποιό σε βασικό ρόλο. Ο βασικός γυναικείος χαρακτήρας δεν είναι στα γνωστά στερεότυπα, είτε ο τύπος της "αγνής" και "καλής", είτε της "μανιακής με την εξουσία" και "κακιάς".

"Ο μονομάχος" δεν είναι ένα κλασσικό φιλμ δράσης, παρουσιάζει τη βία και τον τρόμο, αλλά με ένα τίμιο τρόπο. Είναι μια ταινία γεμάτη δύναμη που, επιβεβαιώνει την ιδέα ότι άτομα που παλεύουν, μπορούν να κάνουν τη διαφορά, ακόμα και στις πιο ακραίες καταστάσεις.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Συνεδριάζει κάθε Τετάρτη στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ ακριβώς

14/6: Γενετικά μεταλλαγμένα τρόφιμα

21/6: ΑΚΕΛ: Μέχρι που μπορεί να πάει η αντιπολίτευση του

28/6: Διεθνές Νομισματικό Ταμείο: Προγράμματα λιμού

5/7: Κυρίαρχη ιδεολογία και ταξική συνείδηση

ΛΕΜΕΣΟΣ

Συνεδριάζει καθε Πεμπτη στα γραφεια της Ε.Δ. Ηπειρου9, η ωρα 8 μ.μ.

16/6: Τσε Γκεβάρα: μύθος και πραγματικότητα

23/6: ΑΚΕΛ: Μέχρι που μπορεί να πάει η αντιπολίτευση του

30/6: Διεθνές Νομισματικό Ταμείο: Προγράμματα λιμού

7/7: Τέχνη και επανάσταση

Κυκλοφορεί η δεύτερη έκδοση του βιβλίου "Ρατσισμός τι είναι και πώς παλεύεται" του Αλεξ Καλλίνικος.

Ενα βιβλίο απαραιτητο για τον καθε αγωνιστή που θέλει να δώσει την κόντρα με τον ρατσισμό. Μπορείτε να το βρείτε στο Μαρξιστικό βιβλιοπωλείο της Εργατικής Δημοκρατίας τηλ. 02-349959

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ ______________

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ______________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Γκντανσκ, Αυγουστος 1980

Οταν οι εργάτες της Πολωνίας συγκλόνιζαν τον κόσμο

14 Αυγούστου 1980. Τα γιγάντια ναυπηγεία του Γκτανσκ στην Πολωνία θυμίζουν εικόνες από τις πιο μεγάλες στιγμές των εργατικών αγώνων. Την Ρωσία του 1917, την Ισπανία και την Γαλλία του 1936, το Μάη του 1968.

Χιλιάδες εργάτες τα έχουν καταλάβει, απαιτώντας να ανακληθεί η απόφαση της κυβέρνησης να αυξήσει τις τιμές βασικών αγαθών, να αυξηθούν οι μισθοί και να επιτρέψει την λειτουργία ανεξάρτητου συνδικάτου. Εξω από τις πύλες του ναυπηγείου, χιλιάδες εργαζόμενοι από άλλες επιχειρήσεις έρχονται να δηλώσουν την συμπαράστασή τους, να ενημερωθούν από τους απεργούς, που μοιράζουν χιλιάδες προκηρύξεις της απεργιακής επιτροπής.

Ηδη από τον Ιούλη ένα κύμα απεργιών σάρωνε όλα τα βιομηχανικά κέντρα της Πολωνίας. Οι αυξήσεις στις τιμές των βασικών αγαθών ήταν κομμάτι της προσπάθειας της κυβέρνησης να φορτώσει στις πλάτες των εργατών τα βάρη της κρίσης που μάστιζε την πολωνική οικονομία. Σε όλη τη δεκαετία του '70, το "σοσιαλιστικό" καθεστώς της Πολωνίας είχε στηριχτεί στα δάνεια από τις δυτικές τράπεζες για να πραγματοποιήσει φιλόδοξα επενδυτικά προγράμματα. Η παγκόσμια οικονομική κρίση που είχε ξεσπάσει επιτάχυνε την κρίση του καθεστώτος. Και όπως το 1970 και το 1976, η απάντηση ήταν επίθεση στην εργατική τάξη.

Οι δυο αυτές χρονιές είχαν σημαδευτεί από μεγάλες εργατικές εκρήξεις που συντρίφτηκαν από την καταστολή. Ομως, οι εμπειρίες από αυτούς τους αγώνες δεν είχαν χαθεί. Ηδη δρούσαν μια σειρά παράνομες ομάδες από διαφωνούντες διανοούμενους και εργάτες. Η πιο σημαντική ήταν η KOR (Επιτροπή Εργατικής Αμυνας) που με την εφημερίδα Ρομπότνικ (Εργάτης) συνέδεε τους μεμονωμένους αγώνες που συνεχίζονταν.

Η απόλυση ενός μέλους της KOR - της Αννα Βαλεντίνοβιτς- στα ναυπηγεία του Γκτανσκ ήταν η σπίθα που οδήγησε στην κατάληψη του Αυγούστου του 1980.

Σύντομα τους απεργούς τους ακολούθησαν και τα άλλα ναυπηγεία της Βαλτικής ακτής καθώς και οι άλλοι κλάδοι στην πόλη του Γκτανσκ. Το καθεστώς τρομοκρατημένο ανακαλεί την απόλυση και υπόσχεται αυξήσεις στους μισθούς.

Οταν η απεργιακή επιτροπή των ναυπηγείων αποφασίζει δυο μέρες μετά να σταματήσει την κατάληψη, προκαλεί την αγανάκτηση ενός μεγάλου τμήματος των απεργών. Αντιπροσωπεία των οδηγών λεωφορείων τους ζητά να μην αφήσουν μόνους του υπόλοιπους συναδέλφους στην πόλη. Σε μια μαζική συνέλευση, παίρνεται απόφαση για συνέχιση της κατάληψης.

Οι απεργοί από τους εκατοντάδες χώρους δουλειάς συντονίζονται, στέλνοντας αντιπροσώπους στην Διεργοστασιακή Απεργιακή Επιτροπή (MKZ). Αυτή η επιτροπή δεν συντονίζει απλώς την απεργία, αλλά παίρνει αποφάσεις για μια σειρά ζητήματα όπως ποιες υπηρεσίες κοινής ωφέλειας θα λειτουργήσουν και ποιες ώρες.

Νίκη

Η κυβέρνηση αναγκάστηκε να υποχωρήσει. Ξεκίνησε διαπραγματεύσεις μέσα στο κατειλημμένο ναυπηγείο -οι συζητήσεις μεταδίδονταν από τα μεγάφωνα παντού για να ακούνε όλοι οι εργάτες- και δέχτηκε την συγκρότηση ενός ανεξάρτητου συνδικάτου. Μετά από 15 μέρες ήρθε μια νέα εργατική νίκη: εκατοντάδες χιλιάδες ανθρακωρύχοι στην Σιλεσία απεργούν και επιβάλουν και εκεί την συγκρότηση ανεξάρτητου συνδικάτου.

Στις 17 Σεπτέμβρη αντιπρόσωποι από 3.500 εργοστάσια και επιχειρήσεις με 3.000.000 εργάτες από όλη την χώρα συγκεντρώθηκαν στο Γκτανσκ και ίδρυσαν το ανεξάρτητο συνδικάτο Αλληλεγγύη. Τον Οκτώβρη το συνδικάτο έχει φτάσει τα 10 εκατομμύρια μέλη.

Εκατοντάδες και χιλιάδες "μικροί" εργατικοί αγώνες ξεσπάνε σε κάθε γωνιά της Πολωνίας. Νοσοκομειακοί στο Γκντανσκ καταλαμβάνουν το δημαρχείο για 11 μέρες. Απεργοί σιδηροδρομικοί κερδίζουν αυξήσεις. Συνολικά μέχρι τα μέσα του Οκτώβρη 4.500 εργοστάσια και άλλες υπηρεσίες είχαν κατέβει σε απεργίες.

Αυτοί δεν ήταν "μόνο" οικονομικοί αγώνες. Οι μεγάλες νίκες στα ναυπηγεία και τα ανθρακωρυχεία, ενθάρρυναν τους εργάτες παντού να φωνάξουν δυνατά ενάντια σε όλες τις αδικίες και την καταπίεση δεκαετιών. Για τις άθλιες συνθήκες δουλειάς και τους χαμηλούς μισθούς. Για τις βίλες και τα "ειδικά καταστήματα" των γραφειοκρατών την στιγμή που οι εργάτες στέκονταν με το δελτίο στις ουρές και ζούσαν σε άθλια κτίρια. Για να απομακρυνθούν διεφθαρμένοι κρατικοί και κομματικοί αξιωματούχοι, αστυνομικοί που είχαν "διακριθεί" στο παρελθόν για την βαρβαρότητά τους.

Χαρακτηριστική είναι μια από τις πολλές τέτοιες κινητοποιήσεις, στην πόλη Τσεστόχοβα, στα νότια της χώρας. Στις 13 Νοέμβρη, αντιπρόσωποι από 150 εργοστάσια της περιοχής καταλαμβάνουν τον σταθμό λεωφορείων απαιτώντας την απομάκρυνση μιας σειράς αξιωματούχων. Σύντομα ο χώρος της κατάληψης μετατράπηκε σε ένα τεράστιο λαϊκό δικαστήριο. Σε δυο μέρες ο δήμαρχος και οι άλλοι αξιωματούχοι παραιτήθηκαν.

Η δύναμη της Αλληλεγγύης στα εργοστάσια ήταν τεράστια. Σε κάθε τμήμα υπήρχε επιτροπή που έστελνε αντιπροσώπους στην επιτροπή του εργοστάσιου και στην περιφερειακή επιτροπή. Οι εργάτες είχαν δικαίωμα κάθε στιγμή να ανακαλούν τους αντιπροσώπους τους. Και μόνο η απειλή της απεργίας από τεράστια εργοστάσια όπως το Ούρσους (τρακτέρ) ή η Χούτα Βαρσάβα, με 10.000 εργάτες ήταν ικανή να κάνει την κυβέρνηση να υποχωρεί.

Η Αλληλεγγύη

Ομως η Αλληλεγγύη ήταν κάτι περισσότερο από ένα "κανονικό" συνδικάτο. Ηταν ο φορέας ενός τεράστιου κινήματος της εργατικής τάξης που η δυναμική του έφθανε να διεκδικήσει τον συνολικό έλεγχο της κοινωνίας. Γι' αυτό η επιρροή της ήταν τεράστια. Στους αγρότες, που άρχισαν να συγκροτούν επιτροπές Αγροτικής Αλληλεγγύης. Στα πανεπιστήμια όπου σαρώνονταν από ένα τεράστιο κύμα καταλήψεων με αιτήματα ενάντια στην λογοκρισία, στα ψέματα της κυβερνητικής προπαγάνδας και τον ασφυκτικό έλεγχο του κράτους σε κάθε αναζήτηση και προβληματισμό. Ακόμα και τα πιο περιθωριοποιημένα τμήματα της κοινωνίας, όπως οι φυλακισμένοι άρχισαν να διεκδικούν τα δικαιώματά τους. 2.000 κρατούμενοι στις φυλακές της Βαρσοβίας ξεκίνησαν διαμαρτυρίες απαιτώντας "τουλάχιστον τροφή σαν κι αυτή που τρωνε τα αστυνομικά σκυλιά".

Το καλοκαίρι του 1981 ένα νέο κύμα απεργιών και καταλήψεων συντάραξε όλη την χώρα. Οι υπάλληλοι της LOT του κρατικού αερομεταφορέα, κάνουν κατάληψη και απεργία με αίτημα να επιλέγουν οι ίδιοι τον διευθυντή της επιχείρησης. Στο Ολτσίν, οι τυπογράφοι απεργούν διαμαρτυρόμενοι για τα ψέματα που έγραφαν οι εφημερίδες για την Αλληλεγγύη. Στο Στετίνο οι λιμενεργάτες μπλοκάρουν την εξαγωγή τροφίμων. Γιατί να εξάγονται τρόφιμα την στιγμή που οι εργάτες στέκονταν με τις ώρες μπροστά σε άδεια καταστήματα; Στη Βαρσοβία οργανώνονται "πορείες πείνας" και οι οδηγοί των λεωφορείων τα αφήνουν για δυο μέρες στο κέντρο της πόλης. Στο Ζιράρντοφ 14.000 εργάτριες υφαντουργίας καταλαμβάνουν τα εργοστάσια.

Το καθεστώς στην αρχή είχε παραλύσει. Οι συνηθισμένες μέθοδοι της καταστολής ήταν ανίσχυρες μπροστά σε ένα μαχητικό κίνημα εκατομμυρίων εργατών. Στη διάρκεια της κατάληψης του Γκτανσκ τον Αύγουστο του '80, το Π.Γ. του ΠΕΕΚ (του ΚΚ) είχε αποφασίσει να στείλει τον στρατό και την αστυνομία να σπάσει την κατάληψη. Οι διοικητές τους όμως αρνήθηκαν γιατί δεν είχαν εμπιστοσύνη ότι οι φαντάροι θα πειθαρχήσουν σε μια τέτοια εντολή. Ομως αυτή κατάσταση δεν μπορούσε να συνεχιστεί έπ' άπειρον.

Οσο περνούσαν οι μήνες, το δίλημμα έμπαινε επιτακτικά. Είτε οι εργάτες θα έπαιρναν στα χέρια τους την εξουσία, την οικονομική και την πολιτική είτε η άρχουσα τάξη θα χρησιμοποιούσε την ένοπλη βία του στρατού και της αστυνομίας για να "αποκαταστήσει την τάξη". Η ηγεσία της Αλληλεγγύης προτίμησε να αγνοήσει αυτή την πραγματικότητα. Κήρυτε την "αυτοσυγκράτηση" για να μην προκαλέσει την επέμβαση του καθεστώτος και της Ρωσίας. Ομως έτσι απογοήτευε την βάση της, και έδωσε την πρωτοβουλία στην άρχουσα τάξη.

Στις 13 Δεκέμβρη του 1981, ο στρατός με επικεφαλής τον στρατηγό Γιαρουζέλσκι επιβάλει τον στρατιωτικό νόμο. Ειδικές δυνάμεις και τανκς διαλύουν τις συγκεντρώσεις και εισβάλουν στα εργοστάσια και τα ορυχεία δολοφονώντας δεκάδες εργάτες. Χιλιάδες άλλοι ρίχνονται στις φυλακές. Οι άρχουσες τάξεις σε Ανατολή και Δύση έβγαλαν ένα μεγάλο αναστεναγμό ανακούφισης.

Αυτό που έλειψε από το εργατικό κίνημα της Αλληλεγγύης ήταν μια ηγεσία που θα είχε σαν προοπτική της την εργατική εξουσία, να πάρει η εργατική τάξη στα χέρια της την οικονομική και πολιτική εξουσία προς όφελος των αναγκών της μεγάλης πλειοψηφίας της κοινωνίας. Αντίθετα, ηγέτες όπως ο Βαλέσα έτρεφαν αυταπάτες ότι μπορούσαν σιγά-σιγά να μεταρρυθμίσουν το σύστημα, και ότι η εισαγωγή της οικονομίας της αγοράς μαζί με κοινοβουλευτικούς θεσμούς όπως της Δύσης θα έφερναν την ευημερία και την πραγματική δημοκρατία.

Η χούντα του Γιαρουζέλσκι τσάκισε το εργατικό κίνημα αλλά δεν έλυσε κανένα πρόβλημα. Η οικονομική και κοινωνική κρίση συνέχισε να βαθαίνει τα επόμενα χρόνια. Το μόνο που πέτυχε, ήταν να οδηγήσει τους ηγέτες της Αλληλεγγύης ακόμα πιο δεξιά.

Το 1989 είχαμε την μετάβαση από τον κρατικό καπιταλισμό, στον καπιταλισμό της "ελεύθερης αγοράς". Τα παλιά αφεντικά του κράτους έγιναν ιδιώτες επιχειρηματίες και μαζί με μια χούφτα στελεχών της Αλληλεγγύης -που ήταν πια η σκιά του παλιού της εαυτούέγιναν βαθύπλουτοι.

Η μεγάλη πλειοψηφία των 10 εκατομμυρίων εργατών που ανήκαν στην Αλληλεγγύη το 1980-81 νοιώθουν προδομένοι. Η πορεία του Γιάτσεκ Κουρόν είναι χαρακτηριστική. Ηταν από τους πιο γνωστούς αντίπαλους του σταλινικού καθεστώτος. Στη δεκαετία του '60, ήταν ένας από τους συγγραφείς του "Ανοικτού Γράμματος στο ΠΕΕΚ" μιας μαρξιστικής ανάλυσης της πολωνικής κοινωνίας που κατέληγε προσκαλώντας την εργατική τάξη να ανατρέψει το κρατικοκαπιταλιστικό καθεστώς. Στη δεκαετία του '70 ήταν από τους ηγέτες της KOR και το '80-'81 της Αλληλεγγύης. Αλλά αντί για την ανατροπή τώρα υποστήριζε την μεταρρύθμιση: ήταν από τους βασικούς υποστηρικτές της θεωρίας της "αυτοπεριοριζόμενης επανάστασης" της συμβιβαστικής πολιτικής που οδήγησε το κίνημα στην ήττα. Στη δεκαετία του '80 αποδέχτηκε την "ορθοδοξία" της αγοράς. Εγινε υπουργός Εργασίας στην πρώτη κυβέρνηση της Αλληλεγγύης το 1989, αυτής που επέβαλε την "θεραπεία σοκ" στην οικονομία με ένα κύμα ιδιωτικοποιήσεων και λιτότητας.

Οι εργάτες της Πολωνίας αυτά τα δέκα χρόνια έχουν δώσει σκληρές μάχες ενάντια στην βαρβαρότητα της "ελεύθερης αγοράς". Πέρσι το καλοκαίρι, ένα μεγάλο κύμα διαδηλώσεων και απεργιών σάρωσε την Βαρσοβία και όλες τις μεγάλες πόλεις. Οι εμπειρίες και τα διδάγματα του εργατικού κινήματος του '80-'81 είναι πολύτιμη κληρονομιά σ' αυτούς τους αγώνες, στην Πολωνία και σε ολόκληρο τον κόσμο.

εργατικη δημοκρατια

ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΟΙ

Περισσότεροι απο 7.000 τουρκοκύπριοι, μαζεύτηκαν την 1η του Σεπτέμβρη στο στάδιο Ινονού σε μια εκδήλωση για την ειρήνη. Το συλλαλητήριο καλέστηκε απο 45 τουρκοκυπριακές οργανώσεις, κόμματα και συνδικάτα, με την ευκαιρία της παγκόσμιας ημέρας δράσης των εργατών για την ειρήνη.

Εργατική έκρηξη

Η εκδήλωση εξελίχτηκε σε ένα δυναμικό αντικυβερνητικό συλλαλητήριο με συνθήματα υπέρ της «ειρήνης και της δημοκρατίας» και υπέρ της ανάγκης για άμεση λύση του κυπριακού. Η οργή των τουρκοκυπρίων για την άθλια κατάσταση που υπάρχει στο βορρά αποτυπώνεται με τον πιο έντονο τρόπο στη διακήρυξη με την οποία καλούσαν στο συλλαλητήριο οι 45 οργανώσεις:

«Χιλιάδες τουρκοκύπριοι έχουν χάσει τις περιουσίες τους στο νότο. Η κυβέρνηση κατέσχεσε τις κυπριακές τους λίρες. Μια κοινότητα που για χρόνια ταπεινώνεται απο τις κομματικές πολιτικές των κυβερνήσεων του κόμματος Εθνικής Ενότητας (UBP) του Ντεκτάς.

Τα ξενοδοχεία μας έχουν παραδωθεί στους βασιλιάδες των καζίνο που έχουν διωχτεί απο την Τουρκία. Η ελευθερία και οι θελήσεις μας καταπατώνται απο τους διορισμένους απο την Τουρκία επικεφαλής, των αερογραμμών, των εθνικών δυνάμεων ασφαλείας, την κεντρική τράπεζα και άλλες στρατηγικές υπηρεσίες.

Η παραγωγή μας έχει καταστραφεί απο τις συμφωνίες και τα οικονομικά μέτρα που εξυπηρετούν μόνο τα συμφέροντα της Αγκυρας. Χιλιάδες τα θύματα των τραπεζών που τα χρήματα τους τα έκλεψαν οι τούρκοι και τουρκοκύπριοι τραπεζίτες.

Ο πατριωτικός τύπος, δημοσιογράφοι, μη κυβερνητικές οργανώσεις εκβιάζονται στη σιωπή με την καταπίεση και την καταστολή, τις παράνομες διώξεις και με δολοφονίες. Δεκάδες χιλιάδες τουρκοκύπριοι που αντιστάθηκαν στους βρεττανούς αποικιοκράτες και τους έλληνες φασίστες, αναγκάστηκαν να μεταναστεύσουν απο το 1974.

Αυτός είναι ο απολογισμός των 26 τελευταίων χρόνων. Και τώρα η τουρκικη κυβέρνηση, ο Ντεκτάς, η κυβέρνηση συνασπισμού UBP-TKP φέρνει ένα νέο πακέτο μέτρων οικονομικής καταστροφής για να σας κάνει να πληρώσετε το λογαριασμό γι όλα αυτά εσείς....

Τώρα είναι η σειρά σας! Την 1η του Σεπτέμβρη την Μέρα της Ειρήνης απαιτήστε απο αυτούς να πληρώσουν για τα σπασμένα των τελευταίων 26 χρόνων. Απαιτήστε να σηκωθούν τα εμπόδια στο μέλλον και την ειρήνη που βάζει ο Ντεκτάς. Ελάτε στη πλατεία Ινονού και απαιτήστε να αποσυρθεί το πακέτο οικονομικών μέτρων»

Καυτό καλοκαίρι

Δεν είναι η πρώτη φορά που η οργή των τουρκοκυπρίων ξεσπά σε μαζικά συλλαλητήρια και εκδηλώσεις. Το περασμένο καλοκαίρι ήταν ένα ζεστό καλοκαίρι για τον Ντεκτάς και τη κυβέρνηση του Ερογλου. Ειχαν προηγηθεί κινητοποιήσεις των αγροτών που έκλειναν δρόμους με τα τρακτέρ τους, των γαλακτοπαραγωγών που έχυναν το γάλα έξω απο τη Βουλή, ενώ στις 22 Ιούνη όταν επισκέφτηκε την βόρεια Κύπρο ο νέος πρόεδρος της Τουρκίας, οι γεωργοκτηνοτρόφοι έκλεισαν τους δρόμους και χρειάστηκε η παρέμβαση του ίδιου του Ντεκτάς για ν' ανοίξουν και να περάσει η προεδρική πομπή.

Ολ αυτά κορυφώθηκαν σε ένα μαζικό συλλαλητήριο στις 18 του Ιούλη με τη συμμετοχή 10.000 τουρκοκύπριων. Ηταν το πιό μαζικό αντικυβερνητικό συλλαλητήριο που οργανώθηκε ποτέ στη βόρεια Κύπρο. Καλέστηκε απο τα κόμματα και τις οργανώσεις της αντιπολίτευσης σαν απάντηση στη σύλληψη του αρχισυντάχτη και 5 άλλων δημοσιογράφων της εφημερίδας «Αβρούπα» με την κατηγορία της κατασκοπίας.

Η αντίδραση για την ενέργεια αυτή του Ντεκτάς έφερε για πρώτη φορά μαζί τα δυό βασικά κόμματα της αριστεράς το Τουρκικό Ρεπουπλικάνικο Κόμμα (CTP) και το Κόμμα Πατριωτικής Ενότητας (YPH) που με άλλες οργανώσεις και συνδικάτα κάλεσαν το συλλαλητήριο.

Σε μια προσπάθει να εκτονώσει τις αντιδράσεις ο Ντεκτάς άφησε ελεύθερους τους δημοσιογράφους λίγες ώρες πρίν το συλλαλητήριο, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Το συλλαλητήριο έγινε με μεγάλη επιτυχία. Τα συνθήματα που κυριάρχησαν ήταν: «Ντεκτάς παραιτήσου» «πάρε τον στρατηγό σου και τράβα» «οχι στο φασισμό» «εδώ και τώρα ειρήνη», αλλά και συνθήματα όπως «δεν μας πτοούν οι έλληνες». Όλοι οι ομιλητές κατάγγειλαν τον Ντεκτάς και ζήτησαν την αποχώρηση του διοικητή των τουρκικών στρατευμάτων αλλά ταυτόχρονα δήλωσαν ότι «δεν θα υποκύψουμε ούτε στους ελληνοκύπριους».

Λίγες μέρες αργότερα ακολούθησε άλλη δυναμική πορεία που κατάληξε στην κατάληψη του κοινοβούλιου για τρείς ώρες απο εκατοντάδες εξαγριομένους διαδηλωτές που διαμαρτύρονταν για την κατάρευση 6 τραπεζών που είχε σαν αποτέλεσμα να χάσουν τις αποταμιεύσεις του πάνω απο 30,000 άτομα. Ακολούθησε επίθεση της αστυνομίας με ροπαλα και δακρυγόνα με αποτέλεσμα την σύλληψη 200 ατόμων, κυρίως συνδικαλιστών

Οι διαμαρτυρίες συνεχίστηκαν με καθημερινές καθηστικές εκδηλώσεις εξω απο τα δικαστήρια και το σπίτι του Έρογλου μέχρι που η αστυνομία αναγκάστηκε ν' αφήσει ελεύθερους όλους τους συλληφθέντες, ανάμεσα στους οποίους ήταν και ο Γ.Γ. του Κομματος Πατριωτικής Ενότητας (YPH) και ο γραμματέας του συνδικάτου των δασκάλων (KTOS).

Λίγες μέρες μετά η Αγκυρα αναγκάστηκε να ανακαλέσει τον διοικητή των τουρκικών στρατευμάτων στη Κύπρο, στρατηγό Οζεϊνερλι. Η νίκη αυτή έχει γεμίσει αυτοπεποίθηση τους τουρκοκύπριους αγωνιστές. Κάτι που φάνηκε και και στις εκδηλώσεων της 1ης του Σεπτέμβρή.

Κρίση

Οι αντιδράσεις των τουρκοκυπρίων τροφοδοτούνται απο την βαθιά οικονομική κρίση η οποία οδήγησε σε τεράστια αύξηση της ανεργίας και του πληθωρισμού που φτάνει σχεδόν το 300% τον χρόνο. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και όσοι άλλοι πληρώνονται απο το κράτος, δεν έχουν πληρωθεί τους τελευταίους μήνες. Μετά την κατάρρευση των 6 τραπεζών (η μία απο τις οποίες ανήκει στον συμπέθερο του Ντεκτάς) η κυβέρνηση ανάλαβε τη διαχείρηση τους και υποσχέθηκε να δώσει πίσω τις καταθέσεις του κόσμου. Κάτι που όμως δεν μπορεί να κάνει, με αποτέλεσμα να ξεσπάσει ο κόσμος και να προκαλέσει αυτό που η εφημερίδα Χαλκίν Σεσί αποκάλεσε «η απαρχή ενός λαικού κινήματος» ενώ τουρκικές εφημερίδες μίλησαν και για «εξέγερση στη Κύπρο».

Πολλοί τουρκοκύπριοι θα ήθελαν να δούν σύντομα μια διευθέτηση του κυπριακού με την προσδοκία ότι αυτό θα βοηθούσε να βελτιωθεί η οικονομική κατάσταση στο βορρά. Κάτι που σημαίνει ότι θα σταματούσε το εμπάργκο και θα άνοιγαν οι πόρτες της Ε.Ε. Γι αυτό η αντικυβερνητική διάθεση δεν στρέφεται μόνο ενάντια στην οικονομική πολιτική του Ντεκτάς και του Ερογλου άλλα και στην πολιτική τους στο Κυπριακό. Δεν είναι τυχαίο που τουρκοκυπριακή εφημερίδα χαρακτήρησε τις δυναμικές κινητοποιήσεις και τη κατάληψη της Βουλής σαν «Γιορτή της Ειρήνης και της Ελευθερίας».

Ταξική αλληλεγγύη

Οι ελληνοκύπριοι εθνικιστές, δεξιοί και αριστεροί, προσπαθούν να εκμεταλλευτούν τις αντιδράσεις και τους αγώνες των τουρκοκυπρίων για να τους παρουσιάσουν σαν αντικατοχικές εκδηλώσεις και να δικαιολογήσουν την εθνικιστική πολιτική τους. Είναι φανερό όμως ότι οι τουρκοκύπριοι δεν θα ήθελαν σε καμιά περίπτωση να αντικαταστήσουν τον τουρκικό στρατό και τον Ντεκτάς με τον ελληνικό και τον Κληρίδη.

Αντίθετα οι αγώνες των τουρκοκυπρίων δείχνουν με τον πιό έντονο τρόπο πόσο άδικο έχουν οι ελληνοκύπριοι εθνικιστές που εδώ και χρόνια καλιεργούν την εικόνα ότι στην άλλη πλευρά είναι όλοι συνταγμένοι πίσω απο τον Ντεκτάς και τους στρατοκράτες της Αγκυρας. Η τουρκοκυπριακή κοινωνία είναι και αυτή μια ταξική κοινωνία με τις συγκρούσεις και τις αντιφάσεις της.

Οι τουρκοκύπριοι εργαζόμενοι δίνουν τις καθημερίνες τους μάχες ενάντια στους δικούς τους εχθρούς, τον Ντεκτάς, τον Ερογλού και τους στρατοκράτες της Αγκυράς. Η καλύτερη συμπαράσταση που μπορούμε να τους προσφέρουμε είναι να δυναμώσουμε τους δικούς μας αγώνες ενάντια στον Κληρίδη και τους δικούς μας στατοκράτες και εθνικιστές.

ΔΙΚΟΙΝΟΤΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΑΜΟΙΒΑΙΑΣ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ

Την Κυριακή 10 Σεπτέμβρη οργανώνεται στο Λήδρα Πάλας απο τις 5:00μμ μέχρι τις 8:00 μμ Δικοινοτική Πολιτιστική Εκδήλωση κάτω απο τον τίτλο «Φεστιβάλ αμοιβαίας κατανόησης».

Το φεστιβάλ οργανώνεται απο τα κόμματα ελληνοκυπριακά κόμματα Ακελ, ΔΗΣΥ, ΕΔΗ, ΚΙΣΟΣ και τα τουρκοκυπριακά κόμματα Κοινοτικής Απελευθέρωσης, Κινημα Πατριωτικής Ενότητας, Τουρκικό Ρεπουπλικάνικο Κόμμα.

Βέβαια δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι μόνο υποκριτικά υποστηρίζουν την επαναπροσέγγιση οι ηγεσίες των ελληνοκυπριακών κομμάτων. Δεν μπορεί ο Συναγερμός να δηλώνει υποστηριχτής της επαναπροσέγγισης και να στεγάζει τουρκοφάγους πραξικοπηματίες και να στήνει πολεμικά δόγματα με πυραύλους και τάνκς.

Παρ' όλα αυτά είναι σημαντικό οι ειλικρινείς υποστηριχτές της επαναπροσέγγισης να πάρουμε μαζικά μέρος σ' αυτή την εκδήλωση και να της δώσουμε το δικό μας διεθνιστικό περιεχόμενο.

Μήνυμα συμπαράστασης της *Εργατικής Δημοκρατίας* στο συλλαλητήριο που οργάνωσαν 45 Τουρκοκυπριακές οργανώσεις στην πλατεία Ινονού την 1η Σεπτέμβρη για την Ημέρα Ειρήνης.

Στέλλουμε τους αδελφικούς χαιρετισμούς και τη συμπαράστασή μας σε όλους όσους παίρνουν μέρος στο συλλαλητήριο για τη Μέρα Ειρήνης. Οι εργατικές τάξεις στην Ελλάδα, στην Τουρκία και στην Κύπρο στις δύο πλευρές των συνόρων, υποφέρουν από το ίδιο εκμεταλλευτικό σύστημα που βάζει τα κέρδη πάνω από τους ανθρώπους. Αυτοί που μας κυβερνούν χρησιμοποιούν τις ίδιες μεθόδους κατά μήκος των «εθνικών συνόρων» για να επιτεθούν ενάντια στην εργατική τάξη: τα διάφορα προγράμματα «εξυγίανσης» της οικονομίας, τα μέτρα λιτότητας, τις περικοπές στις υπηρεσίες και την κοινωνική μέριμνα, τις επιθέσεις ενάντια στους μισθούς και στα δικαιώματα των εργαζόμενων. Αυτά τα μέτρα επίσης περιλαμβάνουν και οι οδηγίες που δίνονται στις καπιταλιστικές κυβερνήσεις από το παγκοσμιοποιημένο κεφάλαιο κάτω από την ονομασία, Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, Παγκόσμια Οργάνωση Εμπορίου, Παγκόσμια Τράπεζα κλπ.

Παρόλα αυτά, οι εργάτες κατά μήκος των κρατικών συνόρων έχουν επιδείξει τις πραγματικές δυνατότητες που υπάρχουν στην ταξική αλληλεγγύη όπως φάνηκε πέρσι στη διάρκεια των σεισμών στην Τουρκία και στην Ελλάδα. Όπως φάνηκε ξανά όταν έγινε το κάλεσμα για να συγκεντρωθούν δότες μυελού των οστών για την περίπτωση των δύο αγοριών, Αντρέα και Κεμάλ, που πάσχουν από λευχαιμία.

Εμείς πάντοτε καταγγέλλαμε την ευθύνη της Ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης για τις αιματοχυσίες και τα εγκλήματα που έγιναν σε βάρος των Τουρκοκυπρίων. Το συλλαλητήριο για την Ημέρα Ειρήνης δείχνει ότι η πάλη πρέπει να στραφεί ενάντια στις «δικές» μας αντιδραστικές κυβερνήσεις. Κατά αντίστοιχο τρόπο, η κινητοποίηση που οργανώνεται στην Πράγα στις 26/9 ενάντια στη σύνοδο του ΔΝΤ και της ΠΤ, θ' αποτελέσει ένα δείγμα αλληλεγγύης και διεθνισμού από τους εργαζόμενους στην πάλη ενάντια στο παγκοσμιοποιημένο κεφάλαιο.

1η Σεπτέμβρη 2000

Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία